

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XI N.º 569

Setmana del 19 al 25
d'agost del 1990

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Esquives de trobar-te
amb qui sigui per
evitar que la teva mà
hagi de donar res.
Només saps dir: 'No
donaré res perquè
no tinc res; sóc un
pobre.' Si que ets un
pobre, perquè no tens
res de bo: ets pobre
d'amor, pobre
d'humanitat, pobre de
fe en Déu, pobre
d'esperança eterna."

Sant Basili el Gran

AFINANT

Del cant litúrgic

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

Tota litúrgia és composta d'oracions, lectures i gestos, i tant els uns com els altres haurien d'anar acompanyats normalment pel cant. Pel cant del celebrant, del cantor, del lector o del poble. Els llatins, de fa molts anys —segles!—, ens hem acostumat malauradament a una cosa que hauriem de considerar anormal, una mena de contradicció intrínseca, que només s'hauria d'emprar en situacions transitòries o d'emergència. Em refereixo a les litúrgies resades; inconcebibles pels nostres germans de ritus orientals i fins per les esglésies eixides de la Reforma. Pràctics com som, els llatins anem per feina. Mentre se n'asseguri la validesa —perillosa expressió!—, com més curt millor. I així, per exemple, no ens causa el més mínim rubor despullar un himne del seu cant; no hi ha gaires coses tant horripilants, ridícules —m'atreveria a dir obscenes—, com un himne resat. Però és que tot, des del cànon a les "lectures", seria més litúrgic cantat. Això pel que fa als celebrants i als ministres. Aleshores no cal estranyar-se si, al poble, li costa tant de cantar, i sobretot de resar cantant. A les nostres celebracions, confessem-ho, si s'hi canta, és per fer bonic. Rarament es prega cantant. Vet aquí, doncs, per que tan sovint els nostres cants, ni són pregària, ni fan bonic.

Les vacances de l'arquebisbe Carles

Cap al cim!

L'arquebisbe de Barcelona, monsenyor Ricard M. Carles, és un gran aficionat a la muntanya, i aprofita els seus pocs dies de vacances per contactar amb la natura i gaudir de la pau de les muntanyes.

Aquest any, del 31 de juliol, al 7 d'agost propassats, el doctor Carles s'ha traslladat a la vall de Benasc (Osca) amb un grup de tretze seminaristes de Barcelona i Tortosa, i amb quatre dels seus formadors.

Han pujat muntanyes, han carenejat pels cims, han admirat la bellesa de la creació, han enfortit lligams d'amistat, han refrescat l'esperit, han pres forces per emprendre altra vegada el camí de lluita que els espera pel nou curs.

D'aquestes jornades a muntanya, protagonitzades per l'arquebisbe Carles, en publiquem un resum a la pàgina 9, i també les declaracions que ha volgut fer pel nostre setmanari, precisament quan són al caure els seus cent primers dies de govern a l'arquebisbat de Barcelona.

DECLARACIONS DE L'ARQUEBISBE CARLES PER A C.C.

Seguint la tradició d'anys anteriors

Missa internacional, al port de Roses

ROSES.- Diumenge propassat, 12 d'agost, a les 7 del vespre, se celebrà al port de Roses la Missa Internacional, com ja és tradició d'uns anys ençà. El lema que donà contingut a aquesta celebració fou "Construïm el Regne de Déu: justícia, pau, amor".

En la celebració d'aquesta Missa, a la qual van assistir pels volts de 2.500 persones, es van fer servir set llengües: català, castellà, francès, anglès, alemany, italià i neerlandès. Representants de cadascuna

d'aquestes llengües, que es troben entre els turistes assistents, s'adreçaren durant la celebració als participants en la llengua respectiva. Durant l'ofertori de la Missa, turistes dels diversos països, amb la seva indumentària tradicional, feren ofrena d'objectes i productes típics de cada indret.

Aquesta Missa Internacional de Roses continua essent, de bon tros, una de les activitats religioses que mou més turistes durant l'estiu.

AVÍS IMPORTANT

**Durant el mes d'agost
 les nostres oficines
 romanen obertes
 només de 9 a 1 del matí**

**L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
 DE CATALUNYA CRISTIANA
 us desitja
 que passeu un bon estiu.**

VIATGES I PELEGRINACIONS PER A LA PROPERA TARDOR-HIVERN

- **TERRA SANTA**
 Del 4 al 13 d'octubre
- **TERRA SANTA**
 Del 8 al 17 de novembre
- **EGIPTE**
 Del 30 de novembre al 9 de desembre
- **TERRA SANTA**
 Del 3 al 10 de desembre
- **JORDÀNIA-SÍRIA**
 Del 26 de desembre al 5 de gener
- **TERRA SANTA**
 Del 27 de desembre al 3 de gener

Els viatges i pelegrinatges de CATALUNYA CRISTIANA tenen certament alguna cosa de diferent i particular. Són una manera intel·ligent i cristiana de viatjar, per tal com ajuden a fer amistat, turisme, art, cultura i religió.

*Si voleu disposar d'informació, només cal demanar-la
 als AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA*

San Millán de la Cogolla.

Santo Domingo de la Calzada.

Santuari de Valvanera.

La Rioja i el seu entorn

Del 19 al 25 de setembre

**PELEGRINATGE PER TERRES D'ARAGÓ,
 CASTELLA, NAVARRA I
 EL PAÍS BASC**

Santuaris i monestirs de llarga història
 i arrelada devoció

**OBERTA LA INSCRIPCIÓ
 DEMANEU-NE INFORMACIÓ**

**L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
 PERQUÈ CATALUNYA CRISTIANA PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
 Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18**

EDITORIAL

¿Àrabs o musulmans?

Aquests dies les notícies de tots els mitjans de comunicació van plenes del que s'anomena "el món àrab". La invasió de l'emirat kuwaitià per les tropes de l'Iraq ha creat una tensió internacional greu com no se n'havia conegut cap des de fa temps, potser des de les guerres arabo-israelianes. És cert que els conflictes armats no han mancat mai malauradament sobre el Planeta, però les guerres allunyades, o les que no posen en perill immediat la seguretat militar i les economies -que és tant com dir el benestar- del món occidental, fan menys soroll, preocupen menys els estrategues, els polítics i, per tant, els informadors i els simples mortals.

Es difícil, per no dir que impossible, preveure quina serà la situació d'aquesta regió de l'Orient Pròxim quan s'imprimiran aquestes ratlles. Avui, la tensió va creixent i a qualsevol moment, per qualsevol causa, pot esclatar la deflagració que, petita o gran, Déu vulgui que sigui ben petita-, seria la tercera guerra mundial. En efecte, pel joc de les aliances per una banda i, sobretot, perquè la regió del Golf Pèrsic, essent la productora principal del petroli del qual depèn l'economia mundial, és considerada com un punt estratègic vital per les grans potències, el conflicte que a primera vista podria semblar un afer entre dues nacions veïnes, pren fatalment unes dimensions mundials.

No ens pertoca a nosaltres, i suposem que ningú no ho espera, fer l'anàlisi política o militar de l'actual situació militar. Altres ho fan abundantment. Com a cristians, ens preocupa la pau amenaçada, sigui allà on

sigui i per les causes que sigui. Des d'una òptica cristiana, no hi ha guerres petites o grans, locals o mundials; la guerra és un monstre devorador de vides humanes. Tot home és fet a imatge de Déu i la seva vida és preciosa com la de qualsevol altre. Ara, pel que fa a aquest conflicte en concret, creiem que des del nostre punt de vista s'imposen algunes precisions i algunes reflexions.

En primer lloc, cal aclarir que àrab i islàmic no són sinònims. Els mitjans de comunicació estan afavorint avui d'una manera especial aquesta confusió. El qualificatiu àrab es referix a la cultura, en general, i en particular a la llengua, mentre que el terme islàmic indica la religió mahometana. Aquesta precisió ens porta immediatament a una reflexió important. Ben pocs deuen ser avui els que pensen en els "cristians del món àrab" o, dit d'una manera que no té res de contradictòria, en el "àrabs cristians". En tots aquests països de l'Orient Pròxim, petites o grans, unides a Roma o pertanyents a l'Ortodoxia, hi ha comunitats cristianes autòctones, i per a elles hauria d'anar tota la nostra simpatia i la nostra pregària en aquests moments difícils. Prou que ho vol-

dria més d'un cabdill islàmic que tots els àrabs fossin musulmans, però no és així, i els "occidentals" hem d'anar amb compte a no acceptar com un fet, a causa de la nostra ignorància, el que només és per ara el desig d'algun integritareligiós.

Algun periodista ja ha avançat un esquema discursiu fàcil per a les qualificacions i que, dualista com s'escau, estalvia de pensar. L'esquema s'insinua a través d'una frase que podria semblar feliç i només és còmoda. Ve a dir: "l'hostilitat Est Oest és substituïda ara per la del Nord contra el Sud", o bé una altra de sentida aquest dies: "la guerra qutmica es la bomba atòmica dels pobres". Comprenem que la intel·ligència occidental estigui desconcertada veient que fins la URSS condemna l'Iraq. Fins fa poc, arrencar-se amb el comunisme era una garantia d'encertar la posició progrediant davant qualsevol problema. Això s'ha acabat, però no s'hi val a inventar-se maniqueïsmes fàcils i, sobretot, a posar els pobres en el mateix sac que els potentats del petroli. Els iraquians prou que són pobres, però ho són en un país ric, governat per un dictador, que s'ha gastat en armes el que els seus ciutadans tenien el dret de rebre en educació, en sanitat i en un mínim de benestar.

Finalment, com de bracet d'aquesta darrera consideració, quina angúnia fa adonar-se ara que el "món Occidental" potser s'haurà d'enfrontar a un enemic que l'atacarà amb les mateixes armes que ell li va vendre pensant només en el lucre, sense cap escrúpol moral.

Per un cristianisme totalment humà

XAVIER NICOLAS, S.J.

"Si l'Església és la salvació del món, el món és la salut de l'Església" (Y. Congar). ¿Com enunciar millor el lloc de l'Església en el món, el del món en l'Església i les relacions recíproques?

Pels amics "no creients", la causa s'entén: ningú no esdevé cristià sinó al preu de la seva humanitat. Cal escollir, o Déu, o l'home, i escollir és sacrificar l'un o l'altre. No és pas segur que, fins pels cristians, en alguna part del seu subconscient (potser també en el conscient) persisteixi aquesta imatge d'un Déu gelós de la grandesa de l'home, tirà pervers que ens obliga a mutilar la nostra humanitat per estar d'acord amb el seu voler.

Al Vaticà II, l'Església, creant els secretariats de diàleg, especialment el secretariat pels no creients, no solament no reconeixia més adversaris, no solament no tenia més por del món i de l'home d'aquest temps, sinó que reconeixia que tenia necessitat d'ells, admetent-los en un cara a cara com a interlocutors respectables. Com després d'una llarga desavinença o una llarga separació, hom es retroba en família com dos enamorats separats per molt temps que es diuen: "The enyorat!"

L'Església, passant de "l'anatema al diàleg", retrobava una ve-

lla tradició teològica, llarg temps colgada. Tornava a la seva consciència viva tota l'experiència espiritual dels segles passats o més recents, la memòria dels batejats fidels a l'Evangelí (els "sants" coneguts o anònims), això que s'anomena el *sensus fidei*. Les velles conviccions revivien (¿no és això la tradició?).

I val a dir que la tesi d'una humanitat ferida de mort pel pecat i immersida en el mal no és ni primitiva ni universal. Per convèncer-se'n, és suficient cabussar-se llargament en l'Evangelí de sant Joan o entre els Pares grecs. Recordem: "Jo no he vingut a condemnar sinó a salvar... Jo he vingut perquè tinguin vida, i la tinguin abundosa" (Joan) i el famós: "La glòria de Déu és l'home vivent", d'Ireneu.

Cadascun de nosaltres fa cada dia l'experiència, mirant com viuen tants i tants homes d'aquest temps, que la vida humana es manté tota sola, que pot ser humana i reeixir sense Déu i sense fe religiosa. Això ja sorprenia els antics teòlegs, que s'extasiaven davant les virtuts dels filòsofs pagans, o Francesc Xavier

admirant les qualitats humanes dels japonesos encara no batejats. Afirmar això no és pas, com s'entén alguna vegada, silenciar els "drets de Déu" en benefici dels "drets de l'home". Si es pot viure, i de vegades bé, sense la fe cristiana, "hi ha una alegria que neix d'aquesta, i una gratitud que condueix a desitjar per als altres que també podrien ser-ne feliços". Jo sé que sóc estimat i que la meua font i el meu "estuari" és algú, un Rostre, però "és de nit que raja", i esperant el cara a cara, aquest Rostre restarà imperceptible, sempre per reconèixer.

Una altra convicció que forma part de l'heretatge cristià. Dir mal de l'home (bescantar-lo) és dir mal de Déu. Dir mal del món, també. És pecar contra l'amor, el convit de Déu, i també contra l'esperança i la fe. El cor del cristianisme, la Bona Nova del Regne "Déu

ha estimat tant el món...", Jesús de Nazaret, és el "bell risc" de Déu, del Déu que s'ha fet proper i que sap més bé que nosaltres que, des d'ara, no hi ha altre lloc de trobada entre ell i nosaltres que "prendre en compte com més seriosament es pugui les experiències positives i els riscos d'una vida d'home, de dona... Això, no pas per 'expandir-se', sinó més aviat per consentir a la realitat barrejada, de la qual es creu que no allunya del Desconegut que s'ha fet proper".

Cal que ens recordem, doncs, que bufen sobre i dins l'Església els vents freds dels maniqueïsmes, de les gnosis, i que al nostre voltant les sectes mil·lenaristes recluten fort. No, Déu no és pas més Déu quan l'home és menys home o es malfia d'ell.

Péguy escrivia santament: "No és suficient abaixar aquest món per pujar a la categoria de Déu... Perquè no tenen coratge de formar part d'un dels partits de l'home, creuen que són del partit de Déu... Perquè no estimen ningú, creuen que estimen Déu." Això no

és ni ingenuïtat ni optimisme beatífic. L'home és tan capaç del millor com del pitjor, i "el just peca set vegades al dia". És aquest home el que Déu estima i en qui té parada la confiança, aquesta és la Bona Nova. I, en l'Esperit, "vosaltres fareu coses encara més grans".

I ara, heus ací l'última convicció: la missió; consisteix a dir una paraula, o mostrar Déu no als marges de la vida, sino en plena vida, no en els fracassos i les febleses de l'home sinó al cor dels seus somnis i de les seves aspiracions. En aquest punt, Bonhoeffer és inoblidable: "M'agradaria parlar de Déu, no als límits, sinó al centre, no en la feblesa sinó en la força, no a propòsit de la mort i del manament, sinó en la vida i la bondat de l'home... Déu és al centre de la nostra vida tot i estant-ne fora. L'Església no es troba pas allí on el poder humà s'atura, no al límit, sinó al bell mig de la ciutat."

La nostra Església mai no serà tant ella mateixa "com al bell mig de la ciutat", allí on viuen, estimen, pateixen, combaten els homes. Aquest és el seu lloc. No al costat, ni al davant ni al darrera. Aleshores només una Paraula sorgirà.

(De "La Croix")

RESPIR

SENSE SENYALS D'ALARMA

És curiós com saltem d'un extrem a l'altre, les persones, amb un simplisme esfereïdor que mata la simplicitat. Perquè no ens puguin titllar d'oportunistes, deixem de ser oportuns; perquè no ens diguin beats, deixem de ser devots; perquè no ens prenguin per carques, abandonem tota pietat. És la lluita constant entre allò que som i allò per què no volem que ens prenguin. Quan ens adonem d'aquesta lluita, al començament hi patim, després ja no hi patim tant, i arriba un moment en què tot patiment ens rellisca. Hauríem començat aparentant amb una mica de vergonya allò que volem que es pensin que som; aquesta vergonya també minva i finalment ens rellisca. Sense patir-hi gens i sense ni gota de vergonya, ens passem pel món fent el ridícul, aparentant allò que volem fer creure i dissimulant allò que ens fa vergonya que la gent vegi. Com a certs malalts, ens fa falta el senyal d'alarma del dolor.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana
 EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Juglar
 Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera, Joan Carrera i Planas
 Edita: Fundació Catalunya Cristiana
 Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
 Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX: 215 28 06 08007 Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L. Pàg. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS
 Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.
 Europa: 8.700 Ptes. □ Amèrica: 10.650 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. □ Filipines: 11.400 Ptes. □ Àsia (més oriental): 14.200 Ptes. □

ARA MATEIX

Catolicisme i cultura americana (I)

J. CARRERA PLANAS

Ara fa mig any, el 28 de febrer, dimecres de cendra, va sortir al "New York Times" un anunci de dues pàgines signat per quatre mil cinc-cents catòlics liberals dels Estats Units. Pertanyien al moviment "Invitació a l'acció", sorgit el 1976 de la "Conferència de Detroit", convocada, inicialment, pels bisbes nord-americans, que ha anat esdevenint l'eix vertebrador del catolicisme liberal americà. Les seves posicions avui van molt més enllà del marc d'aquella primera convocatòria... Propugnen una modernització de l'Església en la línia de la societat democràtica dels nostres dies, amb descentralització i separació de poders, amb elecció del Papa i dels bisbes per organismes representatius, amb ordenació de dones i altres propostes del mateix estil. És una tendència que té força i compta amb teòrics notables com el pare McBrien que ha publicat "The Remaking of the Church: An Agenda for Reform" (New York, 1973) i McCann, autor de "New experiment in Democracy: The Challenge for American Catholicism" (Kansas City, 1987), entre d'altres.

Però aquest és només un dels grans corrents en què es reparteix, actualment, el catolicisme dels Estats Units. El pare jesuïta Avery Dulles, en un article molt ponderat, a "La Civiltà Cattolica", sobre el difícil diàleg del catolicisme amb la cultura americana, en descriu tres més que completen el panorama. Vegem-los sumàriament.

Els neo-conservadors, contraposats al corrent anterior, tenen un alt concepte de l'estil de la societat americana, el qual consideren coincident amb el sentit catòlic del dret natural i de la raó. Per això estan convençuts que és ben possible agermanar la plena acceptació de l'experiència americana amb l'adhesió a la doctrina social de Joan Pau II i amb la seva orientació sobre la teologia de l'alliberament.

Més encara: opinen que el sistema americà, basat en el capitalisme democràtic, si s'interpreta amb un sentit de justícia, pot enriquir la doctrina social de l'Església, massa influida fins avui, opinen ells, pels partidaris del control estatal de l'economia.

El corrent tradicionalista remarca els elements de contraposició entre el missatge cristià i la cultura americana dominant, tot postulant un retorn al catolicisme més centralitzat i autoritari dels anys anteriors a la segona guerra mundial. Només una petita minoria dels integrants d'aquest corrent es decanta cap a les posicions de Lefebvre. La majoria dels tradicionalistes se senten en comunió amb el Papa i amb la jerarquia catòlica. Però —sense posar-se en contra del Vaticà II— reclamen un cert retorn a l'ordre i a la disciplina i una actitud menys condescendent amb la cultura dels nostres dies. Accentuen, sobretot, la necessitat de més rigor davant les qüestions morals, especialment les relacionades amb la sexualitat, i la vigència d'una cultura cristiana enfront de la cultura secular.

Finalment, els radicals, fills dels moviments estudian-

tils dels anys 60, que defensaven els drets cívics i s'oposaven a la guerra del Vietnam, enllacen, avui, amb els moviments "verds" europeus. Els més intel·lectualitzats d'aquest corrent promouen una espiritualitat centrada en la creació, amb el propòsit de distanciar-se d'una espiritualitat, segons ells antiquada, més basada en el pecat original i la salvació. Els radicals tendeixen a fer seves les reivindicacions de totes les minories que es consideren oprimides, sobretot les del feminisme, i són contraris a les institucions, tan les civils com les eclesiàstiques.

El ja citat pare Dulles, autor d'aquest esquema, interpreta aquesta pluralitat de posicions com a camins diversos de diàleg o estratègies complementàries del catolicisme americà, molt complex, davant l'actual cultura americana, més complexa encara. Des d'aquesta perspectiva, troba defectes en cadascun d'aquests corrents, i també valors. Tots ells, conclou, mútuament corregits i amb esperit solidari, "poden permetre a l'Església Catòlica d'establir un diàleg dinàmic i fecund amb la cultura americana, en tota la seva complexitat".

Potser, podríem afegir-hi, als Estats Units com a tot arreu, ens cal un impuls missioner capaç de relativitzar les diferències entre creients i de dinamitzar-los tots situant l'objectiu en la comunicació de la fe als de fora... Perquè el problema més greu, que constata, també, el pare Dulles, és que "les persones de mitja edat són l'última generació de catòlics educats amb un fort sentit de la identitat catòlica". "La majoria dels catòlics més joves es consideren americans, abans que catòlics. La seva cultura s'ha format, principalment, per mitjà de la premsa laica, del film i de la música rock." "Les escoles catòliques disminueixen i en disminueix la identitat catòlica."

Ahir, en una d'aquestes hores en què la televisió es posa especialment soporífera i hom vagareja de canal a canal, saltant d'un concurs a una restallera d'anuncis, i d'aquí a un melodrama lacrimogen o a una amanida de trets, vaig ensopegar amb una emissora de la RAI en què oferien —oh miracle!— una sèrie sobre aquesta novel·la vertiginosa que és "Els germans Karamazov", i, especialment, em vaig trobar amb aquell capítol V que ja deu estar gastat pels meus ulls, de tantes vegades que l'he llegit. La versió televisiva no oferia, és cert, ni la desena part del que conté la literatura, però, malgrat tot, n'hi havia prou, de matèria, per fer tremolar.

És el moment que un Ivan diabòlic conta al seràfic Aliosha la llegenda del gran Inquisidor, la pàgina més tremenda que mai no hagi escrit la literatura, però que avui, a la llum dels esdeveniments que l'any passat ens ha fet viure amb l'enfonsament del comunisme, pren un caràcter molt més profètic.

Ivan explica al seu germà allò que ell creu que fou el gran error

de Crist: Haver sobrevalorat l'home, haver cregut que la massa pot arribar a aquest nivell de constància que molt difícilment abasten uns pocs elegits. Per això, diu Ivan, va donar-li llibertat a l'home en lloc de donar-li pa, sense adonar-se que res no tem tant l'home com la llibertat. L'home, diu Ivan, és esclau, neix esclau i morirà esclau, i l'esfereix la idea de la responsabilitat, d'haver de ser ell qui reparteixi el pa i faci que la felicitat arribi a tots els humans. Al contrari: La massa vol dictadors, vol que algú es carregui amb la responsabilitat, li prengui la seva llibertat i, a canvi, li doni el seu pa, el seu wodka i gairebé res més. Amb això en té prou, i tota la resta l'espanta. Per això, el que va tenir raó fou Satanàs quan va proposar-li que convertís les pedres en pa i quan, més tard, l'invità a l'espectacular miracle de baixar de la creu. Crist no ho va fer, diu Ivan, perquè no volia subjectar l'home amb el miracle, desitjava que li

El gran Inquisidor

J.L. MARTÍN DESCALZO

prestessin una fe lliure, anhelava un amor lliure i no els vils transports de l'esclau davant el poder que l'intimida i el rendeix. I és que —pensava Ivan-Satanàs— Crist tenia un concepte massa elevat de l'home, que és més baix per naturalesa del que ell creia. Per això conclou cridant al Crist: "En lloc d'apoderar-te de la seva llibertat la hi vares augmentar, sobrecarregant el regne espiritual de la Humanitat de nous dolors perdurables. Vas voler que l'home t'estimés lliurement, seduït per tu i captivat, alliberat de la dura llei antiga, l'home hauria de decidir, des d'ara, per si mateix en el seu cor lliure entre el bé i el mal, sense cap més guia que la teva imatge. Però no sabies que acabaria rebutjant la teva imatge i la teva doctrina, cansat, anorreat sota el fardell pesat del lliure arbitri."

Avui, un segle després, sabem, palpem que, en el debat entre els dos germans, era Aliosha i no Ivan qui tenia raó. Perquè, en efecte, el comunisme-leninisme no fou altra cosa que la posada en pràctica de les teories d'aquells anarquistes als quals tan ferotgement retratà Dostoiewski en la figura d'Ivan, i més tard en els dels joves estudiants de "Dimonis". Volgueren dirigir el món i fer un home sense "error" de la llibertat que Déu havia posat en la seva ànima. Pensaren que, quan ells haurien acabat de construir el paradís al món, donant als homes —els quals menyspreaven— tot el pa que volguessin, ja ningú no necessitaria la llibertat per a res.

I setanta anys després ens hem trobat que ni pa ni llibertat, i que, fins i tot, en cas de dubte, la llibertat sempre era més necessària que el mateix pa.

És clar que —aquesta és l'hora nova que estem vivint— és més còmode i més fàcil viure en dicta-

dura que en democràcia: perquè en democràcia cal elegir, cal tenir una responsabilitat, i això és una càrrega molt més pesant que la de limitar-se a obeir.

I qui, fins entre nosaltres, no experimenta com és costosa la responsabilitat? Complir el que es mana, el que s'estableix, sempre serà molt més fàcil que assumir el pes de les pròpies decisions. I tal vegada aquesta és la raó per la qual un gran nombre d'éssers humans prefereix passar la vida deixant-s'hi lliscar, en lloc d'acabar-se als seus veritables problemes. Per això, en el terreny religiós, la gent prefereix el miracle a l'amor; el compliment al lliurament; anar allí on va tothom abans de començar una amistat personal amb aquest Crist que no va voler baixar pas de la creu per tal de deixar-nos més llibertat de fe. Que n'és, de fàcil, estimar un Déu que-tot-ho-resol! Que és senzill tenir fe quan no va costa amunt! I com seria més fàcil que Déu convertís en pa l'Himàlaia per resoldre la fam del món, i no que nosaltres haguéssim de treballar i després repartir fraternalment el nostre!

ACUDIT

Gràcies a "Xarxa cultural"

Sr. Director:

Una associació nostrada, de la qual sóc un complagut adherent —XARXA CULTURAL—, edita cada mes una revista excel·lentment dissenyada, que cobreix encertadament els pressupòsits que es comprèn ha de fer palesos una associació del seu caire.

En el número corresponent al mes de maig, la portada reproduïx l'efigie de la Mare de Déu amb el Nen i, amb lletres grosses, es llegeix un enunciat engrescador: "La Mare de Déu a Catalunya". Girem full i, al sumari, podem llegir: "Tema del mes. La fe mariana a Catalunya..." I sobre el tema, hi diuen la seva: Hilari Raguier, Alexandre Masoliyer, Enric Puig, Benigne Rafart, Jaume Lorés, Ignasi Riera, Joaquim Auladell, Josep Maria Ballarín i Joan de Dou. Els textos, que abasten una dotzena de pàgines, van

flanquejats per una quinzena de reproduccions d'estampes de la Mare de Déu. El "Tema del mes" acaba amb una consulta a uns quants personatges més o menys coneguts, que expressen lliurement què significa per cadascú la Mare de Déu.

Adreço la meua complaença a Xarxa Cultural i crec que és de justícia regraciar-los el fet.

Sens dubte que s'ho mereixen. I penso que tots ens n'hem de felicitar.

CARLES GIMÉNEZ i MIQUEL

Incongruències de "CC"

Sr. Director: Em sap greu que a un setmanari

com "Catalunya Cristiana" es difonguin vanes opinions com la de l'article de Francesc Gamissans del n.º 554 (pàg. 6). Em sembla a mi que posar paraules com "Roma censura amb facilitat", o "Roma no veu de prop la vida infrahumana dels pobres", en boca d'un bisbe, encara que sigui veritat, no pot afavorir gaire la unitat dels cristians.

Precisament aquest és el tipus de notícies que els enemics de l'Església ja s'afanyen prou a promulgar en altres mitjans de comunicació menys favorables a la mateixa Església.

A més, em sembla especialment greu, perquè és incongruent aquesta acusació amb l'article publicat al mateix número a la pàgina següent: Joan Pau II en el missatge de la Pasqua de Resurrecció: "En la misèria no hi ha llibertat".

Gràcies per escoltar.

JORDI VIÑAS

Dimecres, 8

El conflicte del Golf Pèrsic

Segons informacions procedents de Nova York, la tensió al Golf Pèrsic ha augmentat després que el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va dictar per gairebé unanimitat sancions econòmiques contra l'agressor iraquiana.

Després del tancament de l'oleoducte que passa per Turquia, s'anuncia el del que travessa l'Aràbia Saudita. Els Estats Units han demanat a aquest país que permeti l'estacionament de forces nord-americanes per tal de prevenir possibles atacs iraquians.

Arreu del món se segueix atentament el desenvolupament del conflicte, i el baròmetre de les borses fluctua constantment.

Nou president a Colòmbia

BOGOTÀ.- El liberal César Gaviria, de 43 anys, considerat l'home més amenaçat de Colòmbia, va jurar el càrrec de president d'aquest país.

Gaviria havia promès que, en el seu govern, hi tindrien cabuda tots els partits polítics del país, i compleix la paraula donada. Entre els nou ministres, membres de diversos partits, figura l'ex-comandant guerriller Antonio Navarro Wolf com a titular del departament de Salut pública.

Dijous, 9

S'agreuja el conflicte de Kuwait

El dictador Saddam Hussein, de l'Iraq, ha decretat l'annexió "total i irreversible" de l'emirat de Kuwait al seu país.

Com sigui que l'Aràbia Saudita se sent amenaçada per l'expansionisme iraquiana, ha demanat ajut als Estats Units els quals envien tropes d'elite, avions i altre material bèl·lic. El president americà Bush ha declarat que la intervenció dels E.U.A. no té altre fi que ajudar l'Aràbia en cas d'atac iraquiana.

Repercussió del conflicte a Espanya

A part la incertesa d'on es troben el català Carles Solanas i els altres residents espanyols a Kuwait, retinguts per les tropes d'ocupació iraquianes, els esdeveniments del Golf Pèrsic també afecten el nostre país.

El govern espanyol ha donat el seu vist i plau als moviments militars a les bases d'utilització conjunta, d'acord amb el tractat bilateral vigent amb els Estats Units.

Divendres, 10

La cimera àrab, ajornada

EL CAIRE.- La cimera convocada pel president egipci Hosni Mubarak ha estat ajornada 24 hores per tal d'intentar trobar una solució perquè el conflicte no s'escampi més enllà entre el món àrab.

Mentrestant, el dictador iraquiana continua amb la seva tàctica d'amenaçes, i ha dit que respondria amb armes químiques binàries les potències que l'ataquessin.

Enfront les amenaces d'Hussein, els Estats Units, la Gran Bretanya i França, encerclen militarment la zona, i multipliquen l'acció diplomàtica.

La unificació d'Alemanya

BONN.- El govern de la RFA ha retirat el projecte d'avançar les eleccions generals conjuntes amb la RDA al mes d'octubre, i manté la data assenyalada primerament del 2 de desembre vinent.

N'ha estat la causa la manca d'acord al Parlament de la RDA on no s'arribà, per vuit o nou vots, als dos terços necessaris per aprovar el tractat de reunificació de les dues Alemanyes.

Dissabte, 11

En nom d'Al·là, la guerra santa

BAGDAD.- Saddam Hussein ha fet una crida als pobles àrabs perquè declari la guerra santa contra l'invasor

occidental el qual, segons diu, ha ocupat la Meca i Medina les dues ciutats santes dels musulmans, afegint que la victòria sempre està de part dels creients.

El dictador iraquiana va fer aquesta crida davant del Consell Suprem de la Revolució d'Iraq, i sembla que ha aconseguit crear una certa confusió entre els membres de la Lliga Àrab.

L'Índex de Preus al Consum augmenta

MADRID.- L'IPC (Índex de Preus al Consum) ha augmentat un 1,30 per cent durant el mes de juliol, cosa que, segons els experts, farà molt difícil que es mantingui el punt d'inflació per aquest any, fixat pel govern en un 5,7 per cent.

Si continua aquest ritme d'inflació, és possible que a la fi de l'any l'IPC se situï al voltant del 7 per cent.

Diumenge, 12

És inevitable la guerra?

EL CAIRE.- Segons que ha manifestat el president egipci Hosni Mubarak, "no hi ha cap esperança de trobar una solució pacífica a la crisi entre Iraq i Kuwait". Mubarak va criticar el comportament de certs dirigents àrabs durant la cimera extraordinària de El Caire.

Per altra banda s'informa que han arribat a l'Aràbia Saudita els primers contingents de tropes egípcies per constituir la força multinacional àrab que, juntament amb les occidentals, faran front a les exigències iraquianes.

Els estrangers retinguts a Bagdad

AMMAN.- Onze nord-americans han pogut fugir de l'Iraq a través de la frontera amb Jordània. Deu d'aquests fugitius disposaven de passaport diplomàtic; i l'onzè, una nena de deu anys anomenada Penelope Nobokov, va ser retinguda els primers moments a Kuwait i traslladada a Bagdad on l'allotjaren en un hotel fins que l'ambaixada americana aconseguí fer-se'n càrrec.

De la guerra civil a Libèria

MADRID.- Els religiosos espanyols que atenen l'Hospital de Sant Josep, a Monròvia, decidiren juntament amb el personal mèdic evacuar l'establiment sanitari, per haver caigut un obús en el recinte hospitalari.

A Monròvia, capital de Libèria, regna el caos més impressionant després que els rebels han ocupat bona part de la ciutat. Els rebels han instal·lat el seu quarter general a l'hospital.

Dilluns, 13

L'Iraq imposa condicions

WASHINGTON.- La Casa Blanca ha rebutjat categòricament les tres condicions que el dictador Saddam Hussein ha fet públiques per tal d'aturar l'escalat de la guerra al Golf Pèrsic.

Les tres condicions són les següents: 1) Retirada de les tropes israelianes dels territoris ocupats. 2) Retirada de les tropes de Síria del Líban. 3) Retirada de les forces americanes de la regió del Golf Pèrsic.

Les autoritats d'Israel, Síria i la Gran Bretanya han rebutjat també les pretensions del dictador iraquiana.

Dimarts, 14

La guerra civil liberiana

ABIDJAN (Costa d'Ivori).- El president de Libèria, Samuel Doe, ha acceptat cedir el poder a un govern de transició format per representants dels estats de la Comunitat Econòmica de l'Àfrica Occidental (CEDEAO). D'aquest govern provisional quedaran exclosos tant el president Doe com el seu oponent, el cap de la guerrilla i líder del Front Patriòtic Nacional (FPNL), Charles Taylor.

Objectiu obert

Fer 89 anys ja és digne d'efemèrides, però si, a més, en fa 70 de casats, la joia pot ser indescriptible. I aquest és el cas, precisament, de Francis i Irene Hadden, que ho acaben de celebrar amb els companys antics del centre que els acull, a South Windsor.

"La manipulació genètica al servei de l'home" és el tema de la conferència pronunciada pel catedràtic Juan Ramón Lacadena, de la Universitat Complutense de Madrid, dins el cicle sobre manipulació genètica dels Cursos d'Estiu de l'Escorial.

Una dona soldat rebel de Libèria repartint arròs, dies enrera, entre la població de l'illa Bushrod, prop de Monròvia. L'arròs havia estat confiscat prèviament per les forces rebels del príncep Johnson.

El cardenal Martínez Somalo, prefecte de la Congregació pel Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, ha deixat uns quants dies la cúria vaticana per fer vacances al seu poble natal de la Rioja, amb els parents i els paisans.

Discurs als membres de l'“Associació d'Obres per l'Ajut a les Esglésies orientals”

El Papa, preocupat per la sort de Terra Santa

Amb motiu de la recent inauguració del temple “Memorial de Sant Pere”, aixecat sobre les excavacions de Cafarnaüm, i que recorda, segons la tradició, la casa de l'apòstol, Joan Pau II suplica a tot el món catòlic un interès pel país de Jesús.

La “Custòdia de Terra Santa”, institució franciscana, és la que vetlla de fa segles i en nom de l'Església catòlica, els Llocs Sants de Palestina, amenaçats per pressions polítiques i per la deserció en massa de comunitats àrabo-cristianes.

Publiquem gairebé sencer el discurs del Papa.

«Benvolguts membres i amics de l'“Associació d'Obres per l'Ajut a les Esglésies orientals”:

La meua benvinguda a tots vosaltres, i una salutació en particular pel senyor cardenal Simon Lourdusamy, prefecte de la Congregació per les Esglésies orientals, que ha anat recentment a Luxemburg com a enviat especial meu per a les solemnes celebracions de clausura de l'any jubilar, amb motiu del 1250 aniversari de la mort de sant Willibrord, que s'ha celebrat recentment a Echternach.

El cardenal Lourdusamy també anirà aviat a Terra Santa per presidir, com a representant de la Santa Seu, la inauguració del “Memorial de Sant Pere” organitzat per la Custòdia de Terra Santa a Cafarnaüm, al lloc de la “Domus Petri”.

Aquests esdeveniments són importants perquè manifesten amb quina preocupació segueix l'Església la sort d'aquella Terra santificada per la presència del Senyor i que s'ha convertit, en cert sentit, en el patrimoni espiritual dels cristians d'arreu del món, els quals no solament desitgen visitar els santuaris i els llocs sants, sinó mantenir la comunitat que al llarg dels segles ha sofert proves i dolorosos esdeveniments que l'han debilitada, i per això necessita ajut moral i material. Ajut que mereixen perquè han participat en els sofriments de Crist i han honorat el seu nom de cristians amb el testimoniatge d'una fe viva i d'una pobresa viscuda segons l'esperit de l'Evangeli. Però perquè aquesta comunitat cristiana pugui sobreviure, cal que

els cristians d'arreu del món siguin generosos i li facin sentir l'escalf de la seva solidaritat.

A més, pel que fa a la situació que s'ha anat creant en els darrers temps a Terra Santa, especialment a Jerusalem, he invitat recentment tots els catòlics a preocupar-se per la sort d'aquestes poblacions, i a estar units tant en la comuna “recerca de solucions inspirades en la justícia i en el respecte dels drets humans”, com en l'oració, per tal que el Senyor doni pau a aquesta ciutat que és santa per excel·lència, i estimada per les tres religions monoteistes.

També vosaltres sigueu portadors d'aquesta crida a la pau i a la justícia a Terra Santa, dins el ple respecte dels drets de tota persona i de tota comunitat. Feu de la Terra de Jesús el centre de les vostres activitats caritatives, conscients que al costat de la “història de salvació” hi ha també la “geografia de la salvació”.

Pel que fa al martiritzat Líban, terra a voltes recordada a les Escriptures i visitada per Jesús, terra que també jo desitjo visitar, sé que contribuïu amb la vostra obra a suavitzar els múltiples sofriments d'aquesta noble nació, i a aconseguir que el Líban pugui tornar a ser “fidel a la seva vocació històrica de terra de diàleg i de convivència entre cultures i religions diverses”.

En recordar els impressionants testimonis d'innombrables màrtirs i confessors de la fe cristiana dels nostres temps, especialment a l'Europa oriental, us exhorto a continuar ajudant aquests germans en el creixement de la seva fe i de la seva identitat cristiana i històrica.»

“Memorial de Sant Pere” temple recentment inaugurat sobre les excavacions de Cafarnaüm.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Sud-àfrica dissortada

El 14 de juny, el Parlament Europeu es pronunciava a favor del manteniment de totes les sancions contra Sud-àfrica, mentre les bases de l'“apartheid” continuen inalterables.

Revistes catòliques com “Mundo Negro”, “Peuples du monde”, “Nigrizia” i d'altres, han estudiat molt a fons el dolorós problema. També les agències internacionals de notícies se n'han fet ressó.

Un grup de teòlegs sud-africans advertien als cristians que el desig de ser “constructors de pau” no devia portar-los a defensar sigui com sigui una pau que, per no estar basada en la justícia, contribuís a perpetrar l'opressió”.

Els dos homes en qui l'Àfrica del sud ha posat l'esperança, Le Klerk i Mandela, opinen que el gran problema segueix essent el sistema inicú i vergonyós de l'“apartheid”. Tot i que alguna cosa s'ha mogut, no ha estat pas per la conversió moral dels qui sostenen el “sistema”, sinó a causa de la llarga lluita moral de resistències internacionals. Els dos líders insisteixen que no és, doncs, el moment de disminuir la pressió, sinó d'augmentar-la. Reconeixen que el procés de canvis que s'apropa exigeix confiança i flexivitat, però no es pot tornar enrere. Massa que han esperat.

Per la seva banda, Walter Sisulu, un dels dirigents històrics del Congrés Nacional Africà i gran amic de Nelson Mandela, ha mani-

festat a un corresponsal de “Mundo Negro” que “l'obstacle més gran per l'adveniment d'una nova Sud-àfrica és l'extrema dreta, i això ens preocupa molt. Mentre nosaltres proposem iniciatives de pau, ells es preparen per la guerra”.

Segons “Nigrizia”, els bisbes zairesos, que foren rebuts pel Papa, publicaren el 15 de març un document en què demanaven al govern del president Mobutu profundes reformes en el sistema, mentre que un grup de quaranta sacerdots també zairesos denunciaven i protestaven per la matança cruel de joves universitaris del país, perpetrada pels agents de seguretat del propi Mobutu.

El germà Bernard, de les Escoles Cristianes, que viu de fa 40 anys al servei de l'Església africana, ha manifestat no fa gaire: “Malauradament, tota la literatura ha fet dels africans uns pidolaires permanents, cosa que no puc acceptar: ells són pobres de béns, però rics de vida.” I afegeix el germà Bernard: “¿Quan vindrà el temps en què tota ajuda esdevindrà un acompanyament respectuós per l'africà, que li permetrà construir una casa pròpia i no serà obligat a desallotjar-la a causa de la fam? ¿Quan serà que valdrà la pena de viure contents entre nosaltres, i que es reemplacaran els miratges d'Occident?”.

FRANCESC GAMISSANS

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3er. 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista

L'Església de Jerusalem

Terra Santa, ¿per qui?

Tractar de la presència de l'Església catòlica —anomenada "l'latina" a l'Orient Mitjà— a Jerusalem és un tema molt difícil per la seva amplitud i complexitat. El cert és que durant cinc segles consecutius la Custòdia de Terra Santa —institució franciscana— ha estat l'únic organisme catòlic que ha romàs actiu, malgrat tota mena d'obstacles, a Palestina.

Porta de Sant Esteve o dels lleons, d'accés a la ciutat vella de Jerusalem.

Per entendre més bé la realitat actual, cal retrocedir en el temps i seguir el procés d'un llarg període de històric.

Des d'èpoques remotes, l'Orient Mitjà fou el bressol de molts i diversos pobles, i cultures, i formes de culte. El cristianisme ha estat un dels "usuaris" d'aquest bressol. L'Església catòlica —anomenada "latina"— ha estat sempre present, des de la comunitat cristiana naixent ençà. Molt aviat hi van començar a créixer monestirs d'estil llatí. Les seves comunitats religioses foren sempre un model singular de cohesió.

Les croades

S'ha escrit molt a favor i en contra de les croades. El cert és que foren un gran moment per la llatinització. Des del 1099 fins al 1187, Jerusalem va estar sota el control dels croats. Si els cristians dels ritus llatins mantingueren el domini dels Llocs Sants, seria un error suposar que les esglésies orientals en van desaparèixer. Fou precisament tot al revés: durant molts anys després de l'arribada dels croats, els cristians orientals i els àrabs van conviure pacíficament. Com a mostra, hi ha dos exemples:

El 1107, l'abadia grega o laura de sant Sabas celebrà la cerimònia del "Foc sagrat" al Sant Sepulcre de Jerusalem, en presència del rei Balduí I, que acompanyava la peregrinació de l'abat rus Daniel. El 1172, el pelegrí Teodoríc ens explica que, "a més dels cristians llatins, hi ha al Sant Sepulcre representants d'Esglésies orientals, diferents de llenguatge i de manera de dur a terme els serveis divins".

La presència llatina s'hi mantingué constant i no hi va perillar seriosament fins a l'arribada dels turcs el 1517.

Els franciscans, "guardians" dels Llocs Sants.

El 1217, els fills de sant Francesc d'Assís van instituir la Província franciscana d'Orient. Els seguien, onze anys després, els

dominics. Des d'aquells temps remots, va ser donada als franciscans la jurisdicció eclesiàstica total, com a "guardians" dels Llocs Sants en nom de la cristianitat o Església catòlica. Poc a poc, començaren amb una humil i limitada activitat pastoral, que després aconseguí ser més eficient, amb la protecció de Venècia i França al govern imperial turc.

L'any 1563 significà el final del Concili de Trento. Aquest reorganitzà tota l'activitat evangelitzadora i pastoral de ritu llatí. Les parròquies van constituir els centres específics d'aquesta activitat. Aquest impuls promogut per la Santa Seu significà per a la Custòdia un vigor nou i renovat.

En aquesta època, el "Custodi" no era només el superior dels frares, sinó el prelat ordinari del territori. Fabri Schmit, dominic, escrivia el 1480 que el Papa considerava el Custodi com el "cap responsable de Palestina, de Síria, de Mont Líban, d'Egipte i d'altres països de l'entorn".

El fill del virrei egipci Mohamed Alí complica la situació

Ibrahim Pasha, fill del virrei egipci Mohamet Alí, dominà el país entre el 1831 i el 1840. Només arribar, va trencar l'estabilitat. Instigà la població perquè es manifestés en contra dels europeus.

El 1847 s'havien legalitzat 10 parròquies a les ciutats principals de l'indret. Aquell any mateix, la Santa Seu nomenava patriarca de Terra Santa monsenyor Josep Valerga. La tasca no li fou pas fàcil. Roma no li va donar pauta concreta per seguir. Hi havia dues possibilitats: que continuessin els superiors franciscans com a pastors ordinaris de Terra Santa o que instruís un nou govern per la pastoral, independent de la Custòdia. El nou Patriarca es decantà per la segona opció. La Custòdia es dedicaria exclusivament a guardar els Llocs Sants, però supeditada a la jurisdicció del Patriarcat. Aquesta solució, sortosament, no va suposar cap ruptura en les relacions entre la Custòdia i el Patriarcat Llatí.

L'Església catòlica, avui

A l'"Annuaire de l'Église Catholique", publicat darrerament, es veu una relació íntima entre totes les institucions, grans o petites, antigues o modernes, de tota l'Església llatina. Totes plegades es troben unides en l'autoritat màxima del Papa de Roma, a qui els cristians reconeixen com a "Prímat de l'amor". El Patriarca és el bisbe del lloc, unit en la caritat amb el successor de Pere, el Papa. Després hi ha el Custodi. A aquest i a la Custòdia, els és confiada la missió concreta de conservar i de tenir culte als Llocs Sants. Els Delegats Apostòlics no tenen influència jurídica directa a l'Església local.

El nombre total de creients és de 35.000, inscrits a 23 parròquies regides pels franciscans. Hi ha també d'altres institucions religioses, fundades més ençà, com els salesians, els Germans de La Salle, i variades congregacions religioses femenines. La majoria d'elles dirigeixen escoles i centres socials. Avui, a Terra Santa, hi ha centres d'estudis superiors, universitaris, així com l'Escola Bíblica dels dominics i l'Institut Bíblic dels franciscans, i també la Facultat de Teologia del Patriarcat. Les publicacions d'aquests centres són de prestigi internacional.

Cara i creu d'una situació

L'aspecte bo de la situació és l'augment considerable, els darrers anys, dels pelegrinatges que acuden de tot el món a Terra Santa. Un gruix mai no assolit fins ara. I la "creu" és la deserció de les comunitats àrabo-cristianes a d'altres països, tot abandonant la terra de Jesús. Un abandó contra la seva voluntat; instigat i promogut per la política de dues races que s'odien a mort: jueus i musulmans. Les guerres mútues, les matances, la destrucció i la misèria en són el trist resultat.

CLAUDIO BAVATTO, ofm.

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 08010 Barcelona - Tel. (93) 301 08 87

Pere Codinachs i Verdaguier
La Federació de Joves Cristians de Catalunya (1931-1936)

LA FEDERACIÓ DE JOVES CRISTIANS DE CATALUNYA (FJCC 1931-1936)

Pere Codinachs i Verdaguier

Col·lecció "Els Daus" 103, 272 pàgs. P.V.P. 1.200 ptes.

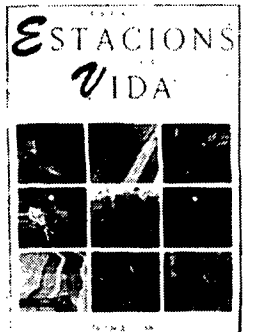
Un estudi sobre la "mentalitat moral i la influència social" de la FJC, en els cinc anys de vida que tingué durant la Segona República. Una interpretació dels fets històrics a partir de la descripció i estudi del context social, polític i eclesial en què nasqué i visqué la FJC. Obra que recupera una pàgina important del nostre catolicisme català i també un estudi que projecta la seva influència —i interrogació— sobre el catolicisme de la nostra, com diuen alguns, "Catalunya postcristiana".

CELEBRANT LES ESTACIONS DE LA VIDA

Mary Batchelor

Col·lecció "Festa" 12, 62 pàgs. a tot color, P.V.P. 1.200 ptes.

Un llibre que combina la imatge, el text i les cites. Parla de les estacions de la vida, perquè la vida humana té també les seves estacions. I cadascuna conté, en general, les situacions i respostes pròpies de la primavera, de l'estiu, de la tardor i de l'hivern de la vida. És important que sapiguem apreciar la bellesa característica de cada estació i gaudir de la riquesa i dels avantatges de cadascuna.

ESGLÉSIA I MÓN OBRER A CATALUNYA

Coordinadora Catalana de Pastoral Obrera

Col·lecció "Torsimany" 4, 120 pàgs. P.V.P. 750 ptes.

Llibre fet amb la intenció d'aprofundir en la realitat del món obrer a Catalunya en l'actualitat i les seves perspectives de futur, i en la tasca que els creients han fet i hi fan. Una mirada seriosa a un món obrer que s'està transformant ràpidament i a aquells sectors d'Església presents en ell.

Nova Superiora General de la Congregació del "Amor de Dios" - Gna. M. del Carmen Díaz Díaz

Les Germanes del Amor de Dios acaben de celebrar —a la seva Casa Central, c/ Asura 90, Madrid— l'XI Capítol General.

Aquesta Congregació, fundada pel pare Usera l'any 1864, té per lema: "Caritas Christi urget nos." Tractant de respondre al seu carisma, el Capítol General ha tingut com a tema central: **Reptes de la Nova Evangelització**, per tal de donar avui una resposta d'Església en esperança.

Al Capítol, hi ha hagut representació de tretze països, estesos per Europa, Àfrica i Amèrica, on és present la Congregació.

Dins el Capítol ha estat escollida com a Superiora General la germana M. del Carmen Díaz Díaz, que substitueix en el càrrec la ger-

mana Aurora González Pascual.

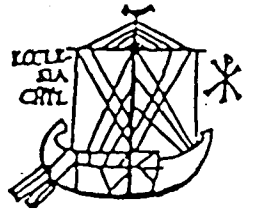
La germana M. del Carmen Díaz Díaz nasqué a Lousilla de Alba (Zamora), el 15 de gener de 1936.

Antiga alumna del col·legi Sagrado Corazón de Jesús, a Zamora, ingressà a

la Congregació el 9 d'agost de 1955. Estudià a Salamanca, i ha tingut, com a Serveis a la Missió de l'Institut, els següents: professora del Col·legi "Amor de Dios", de Salamanca; directora de la Residència Universitària de Salamanca; preparació a Portugal per anar a Moçambic, on ha romàs, a la regió de Zambèzia, en animació missionera els darrers 22 anys, i ara, que ha estat escollida Superiora General de la Congregació.

Les Germanes del "Amor de Dios" preparen, juntament amb totes les persones vinculades a la Missió —"Amor de Dios"—, el primer centenari de la mort del pare Usera, per tal de promoure la fraternitat i la solidaritat al món.

INSTITUT
DE
TEOLOGIA
DE
BARCELONA

Centre diocesà de formació cristiana obert a laics —joves, homes i dones—, religiosos i religioses, que ofereix una visió global i actualitzada de la Teologia

Curs
1990-91

- ELS ESTUDIS DUREN TRES ANYS
- LES CLASSES SÓN VESPERTINES, DE DILLUNS A DIJOUS
- ATORGA EL "DIPLOMAT EN TEOLOGIA"

Informació i preinscripció a partir del 5 de setembre

SECRETARIA

De dilluns a dijous, de 6 a 9 del vespre
Diputació, 231 (edif. Seminari) Telèf. 254 19 63
08007 Barcelona

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX noi de 19 anys, lliure del servei militar, titulat en Arts Gràfiques i autoedició, per a empreses relacionades en aquest sector. A més a més, posseeix un Macintosh SE amb 20 megues de disc dur i programes. Truqueu al tel. 377 87 47 de 2 a 5 de la tarda i de 9 a 11 de la nit.

INTERESA persona jubilada per treballs administratius i preferentment amb coneixements dels temes bancaris; ctes. corrents, negociació d'efectes, etc. Jornada a convenir. Tel. 232 71 82.

MATRIMONI amb una filla de dos anys necessita Sra. o noia per tenir cura de la nena i de la casa. Preferent de parla catalana. Tel. 209 75 06.

SOLTER de 54 anys vol casar-se amb senyora o senyoreta formal. Telefoneu els vespres (972) 47 33 28.

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75.

S'OFEREIX organista i soprano per a noces. Tel. 775 12 39 i 775 03 45.

S'OFEREIX Sr. culte 50 anys de gents per a treballs auxiliars d'oficina i preferiblement botiga. Experiència, seriositat i referències. Truqueu al Tel. 212 54 75 de 2 a 5 i de 21 a 24.

NOI, màxim 20 anys, falta per a oficina granja ecològica. Oferim allotjament, amistat en ambient juvenil i formació tècnica i cultural. Escriure a mà. Apt. 94225 Barna 08080. Adj. foto i Tel. (indispensables).

S'OFEREIX:

Organista amb experiència en bateigs, noces i cerimònies religioses. M. José Manllau. T. 447 31 55.

JOVE administratiu de 34 anys, amb estudis universitaris voldria conèixer noies de 28 a 35 anys amb nivell cultural semblant. Podeu escriure a J.C.C. Apartat 2039 de Sabadell 08280.

SUSPESOS classes particulars estiu EGB, BUP dona universitari. Preus econòmics. Tel. 301 58 27.

VENDES

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapís i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Exercicis espirituals en memòria del bisbe Miquel Moncadas

EL MIRACLE.— Es tracta d'uns dies per acollir la Paraula de Déu, pregar i compartir la joia de la fe, en comunitat eclesial, i per reflexionar en silenci. Començaran el capvespre del 29 d'agost i acabaran el 2 de setembre a la tarda. Els dirigirà mossèn Ignasi Montraveta.

La tanda és oberta, com sempre, a tothom: joves, ancians, matrimonis, sacerdots, religiosos, religioses... És necessari portar la Bíblia (Antic i Nou Testaments). Per a informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat del Miracle; telèfon (973) 48 00 45.

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes. Enquadernació Guaflex, amb dues cintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A.
Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

418 48 48

Telefon de l'Esperança

L'arquebisbe de Barcelona fa muntanya amb els seus seminaristes

Amb l'arquebisbe de Barcelona, amunt!

Són dos quarts de vuit del matí. Anem a trobar-nos amb el nostre Arquebisbe, a Benasc, per començar una travessa per les muntanyes, de Cerler fins a Castanesa, pel coll de Besibé. És un dia més dels vuit de què gaudim junts al Pirineu d'Osca, prop dels grans cims del Posets, les Maladetes i l'Aneto, fent contínues excursions i rutes. Això és la crònica d'un d'aquests dies; els altres foren semblants; anant als Aigualluts, a l'estany de Toro, al de Paderna, al refugi Orús, a Gorgutes... És un dia clar, lluminós, amb el cel retallat, sense cap núvol. Ens han dit que a ciutat s'ofeguen de calor. Aquí respirem aire pur i companyonia, proximitat humana al nostre Bisbe i vibració d'intensa espiritualitat.

Avui el dia és especial. L'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles, celebra els seus 21 anys d'ordenació episcopal, i ho vol fer amb nosaltres, seminaristes i formadors de Barcelona i de Tortosa, amb el seu secretari, amb el rector dels pobles de la vall de Benasc, amb altres amics... i amb les seves estimades muntanyes.

Com fem sempre en les excursions, primer de tot lloem el Senyor amb els Laudes, només

arribar al lloc on ens deixen els cotxes i les furgonetes, i després, amunt!, fins a la collada, a bon pas.

Tot té el seu moment

Al coll de Besibé la parada, fitant l'horitzó des del cercle obert de les muntanyes. Al davant, majestuós, el Castanesa (2.858 m.), més enllà la serra del Besiberri i la del Montardo, i molt al fons els Encantats. Ens aturem a beure, a menjar quatre llepolies, a tastar un bon vi de la bóta del racó, a cantar cançons animades

en bona germanor. I preguem amb un text breu, i una breu però profunda reflexió de l'arquebisbe. Li agrada parlar-nos en les excursions "des de la fondària de la seva ànima". En surten uns elements d'elevació de l'esperit, que ens ajudaran durant la mitja hora de silenci amb què ho reflexionarem mentre anem baixant. Paraules i bellesa que ens vénen a l'encontre, perquè es doni la nostra personal unió amb el Pare.

I després riure, i comentar, i fer-nos fotos i llançar-nos aigua, i observar els voltors que

ens acompanyen de baixada. El Bisbe aprofita també l'ocasió de la pista fins a fonchana i Castanesa per parlar personalment amb algun seminarista. És un fet inèdit, que ens fa créixer en l'amistat i la comunió. Per tothom sap trobar temps.

Un bisbe proper

A Les Paüles, visita al petit museu i pregària a l'església. "Estic més content de ser sacerdot, que de ser Bisbe. En la vida del prevere és constituti-

va la unió personal amb el Crist, ser enviat a portar la Bona Nova i treballar per expulsar el mal amb l'amor. Em fa molt feliç celebrar aquest dia amb els meus seminaristes, i saber que farem camí junts en endavant."

I ja a les vuit del vespre, Eucaristia concelebrada a l'església de Benasc. Eucaristia que és volgutament el cim del nostre dia, moment joios de transfiguració, on tot el que hem vist i sentit, ara ho palpem en el sagrament de l'Amic que es dona i ens empeny a ser víctimes vives a lloança seva.

Quina sort viure junts aquests dies. Se'ns ha mostrat de prop un home tendre i bo, afectuós, senzill de tracte, educat i dialogant, home d'unió amb el Crist i de fortes conviccions, que traspuen sense afectació, que valora molt la comunió amb els sacerdots i els seminaristes, que vol animar-nos a tots a promoure l'evangelització i la santificació de tot el poble de Déu.

El Dr. Carles és un Bisbe proper, que ensenya amb la naturalitat de la seva manera de ser i de viure, i que es guanya l'estimació de tothom qui el tracta.

JOAN-ENRIC VIVES

L'arquebisbe Carles parla per Catalunya Cristiana

"Sento els passos de Déu"

És el dia de l'aplec de la Mare de Déu de les Neus al refugi de la Renclusa (2.140 m.), al massís imponent de les Maledetes. I mentre baixem, després de celebrar l'Eucaristia i la festa, l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles, accedeix a parlar per al nostre setmanari.

—¿Per què li agrada venir a Benasc?

—Perquè estimo molt aquesta part dels Pirineus tan agresta, alta i impressionant, i alhora tan variada i tan plena de possibilitats per a un muntanyenc. I perquè ja hi vinc des de fa més de trenta anys. Ja hi venia essent rector a València, amb grups de joves, i ara hi tinc molt bons amics, i m'hi trobo molt ben acollit. Aquí em retrobo amb la meua vocació de muntanyenc.

—¿Fa molt que estima la muntanya?

—Des de petit; al si de la meua família vaig aprendre a estimar Déu i la muntanya. El meu pare era un excel·lent muntanyenc. Després, essent sacerdot, rector i bisbe, mai no he deixat d'anar a la muntanya. I és que valoro l'esforç de vèncer-me a mi mateix, de treballar en equip, de

sentir la presència de Déu, que la muntanya afavoreix.

—¿Què sent allà dalt?

—Sento els passos de Déu. M'hi sento a prop, i alhora m'omple la pau. Al cim em trobo amb tot el món, amb tots els problemes de la meua arxidiòcesi; però els veig amb pau, sense presses, sense angoixa. Uns dies de soledat, escoltant el silenci, ens retorna la sensibilitat per estar més atents a les veus dels altres.

—¿Per què desitjava que els seminaristes de Barcelona l'acompanyessin aquests dies a fer muntanya?

—Perquè trobessin uns dies de fraternitat, de coneixement mutu i d'amistat amb el seu bisbe i també entre ells mateixos. És bo fer vacances fortes; no de relax, sinó d'esforç i d'oració.

—¿Com s'hi troba, a Barcelona?

—M'hi trobo molt bé. Tots m'heu acollit amb un afecte que mai no agrairé prou. Us asseguro que em sento molt feliç a la meua arxidiòcesi, amb tots els seus problemes i les seves esperances.

—Després de les visites que ha realitzat en aquests dos primers mesos a Barcelona, ¿quines són les tres o quatre coses que més el preocupen?

—La manca de sacerdots, l'evangelització, el servei als pobres i marginats, i l'acostament de parròquies a parròquies, de zones a zones, per tal d'ajudar-se més mútuament. Però alhora vull destacar també el treball que estan realitzant els sacerdots i els laics compromesos en els ambients més difícils i amb una dedicació exemplar. Els preveres de Barcelona són molt treballadors. I davant de tants problemes, aquesta és la meua gran esperança.

—¿I el problema més gran?

—Es fa difícil destacar-ne algun, però potser la qüestió que més em preocupa és l'escassetat de sacerdots. Cal promoure la pastoral vocacional. Si bé és cert que darrerament hem anat augmentant el nombre de voca-

cions, ara estem aturats. Cal esforçar-s'hi més, en tres línies: joventut, família i catequesi-ensenyament. Tot noi i tot jove passa per un moment de cruïlla en la seva vida i cal presentar-li amb radicalitat l'acostament total al Senyor i al servei dels germans. Ajudar-lo a preguntar-se què fa en la seva vida, per què vol viure la seva vida...

—¿Com valora la consulta feta per a nomenar el seu Consell Episcopal?

—N'estic molt satisfet, i vull agrair ben de cor la resposta massiva dels preveres i diaques, i també dels laics, que m'han fet arribar les seves opinions. Amb aquest equip de Vicaris espero començar a planificar les qüestions de govern més immediates. Tindrem reunió setmanal del Consell, i ja he pogut notar de tots ells en la primera que vam fer, abans de venir a Benasc, una gran coincidència de parers, moltes ganes de treballar, esperit de senzillesa i una gran llibertat. Però la clau serà l'esforç, l'alegria i el bon esperit de tots els sacerdots.

—¿Bisbes auxiliars, aviat?

—Caldrà mirar-s'hi una mica més. El que és veritat és que el

poble vol estar a prop del bisbe, que el nostre país necessita bisbes catalans, i Barcelona bé pot aportar-ne. Té, doncs, més avantatges que inconvenients. Amb tot, és el sant Pare qui ho decideix, i no únicament el bisbe diocesà.

—¿Aviat nou Bisbe de Tortosa?

—Jo he fet arribar el desig que no es retardi el nomenament.

—¿Què n'espera, dels laics?

—Han d'enfortir-se en la seva identitat cristiana, mantenir ben viva la inquietud evangelitzadora, ser portadors de joia i no aturar-se mai, sinó anar sempre endavant amb esperança.

La conversa s'ha d'acabar; les boires ens encalquen i provisueja. Cal vigilar on poses els peus. El Dr. Carles, sempre amatent, ajuda el grup alertant un pas difícil, el "pas del pastor", on es va estimbar un pastor anglicà fa pocs anys. El seu estil muntanyenc: ferm, joios i esperançat, és un bon auguri per la fecunditat del seu treball pastoral a Barcelona, que tots li desitgem.

J.E.V.

URGELL

Escrit pastoral del bisbe Joan sobre el culte al cos

"La vida s'ha de fundar en valors humans i espirituals perdurables"

LA SEU D'URGELL.- A propòsit de l'estiu, el bisbe Joan ha adreçat un escrit pastoral als seus diocesans sobre el culte del cos. D'un extrem, els costums socials han passat a l'altre. Pels estoics grecs, el "cos humà és inútil, fins i tot un obstacle". La cultura actual contempla la joventut, la salut i l'atractiu sexual, escriu el Bisbe, "com l'eix sobre el qual tot gira cada vegada més de pressa". La visió cristiana és integradora: "estima l'home tot sencer, ànima i cos, i aquest està destinat a la glòria de la resurrecció".

L'escrit pastoral descriu l'encís de l'estiu, el clima i la natura són més hospitalaris, és bonic obrir portes i finestres, "sentir-se en comunió amb la naturalesa... descobrir novament el nostre propi cos".

Monsenyor Martí explica quin és el problema de fons: "Per molta gent, el culte del cos, del sexe i de la joventut són el valor suprem". La vida avança i els atractius corporals van desapareixent; a l'hora de la mort tot acaba, i la nostra cultura no sap què dir-hi. Les seduccions no arriben fins gai-

re lluny. De vegades un accident de carretera talla la flor més bella. La vida humana ha de tenir un futur més sòlid, que "vagi més enllà d'una bona dentadura o de l'atractiu de la cosmètica; s'haurà de fundar en uns altres valors humans i espirituals més perdurables".

El bisbe Joan mostra els horitzons de l'Evangelí: "Jesús diu que aquells que es busquen a si mateixos es perden." L'obsessió pel cos i per la pròpia imatge és una forma d'egoisme; la virtut consisteix a donar-se als altres. I evoca la imatge tendra dels ancians que, darrera les arrugues, "tenen la indefinible formosor de rostre, respiren pau i joia, i tot és fruit d'una vida que no es funda justament en el culte idòlatric del cos". I acaba recomanant l'ús de les cremes bronzejadores que fan tornar morena la pell, però, alerta!, que la morenor "en poques setmanes es pot perdre". Per això recorda l'adagi grec: "Formosor i bondat... amb una mica de seny català, pot anar bé".

A. MIRABET

"L'estiu convida a recuperar l'harmonia amb la natura. El culte al cos, però, no ha de ser un valor suprem", diu monsenyor Martí i Alanís.

Progressiva consolidació del monaquisme a Refet

SERÓ.- Agustí Vives i Miquel, novici de la comunitat benedictina de la Mare de Déu de Refet, ha fet la primera professió monàstica davant el Prior General de la Congregació de l'Esperança, Serge Hallette. L'acte i les perspectives de futur garanteixen la consolidació de la vida monàstica al monestir de la Noguera.

La professió religiosa tingué com a marc una Eucaristia concelebrada pel Prior General de l'Esperança, per l'Abat de Solius i per vuit preveres de la zona. També un grup de devots del Santuari i amics de la comunitat religiosa assistiren a l'acte litúrgic. Després tots els assistents s'aplegaren en un refrigeri i celebraren la primera professió d'un noviciat format en el monestir de Refet.

Agustí Vives i Miquel va néixer a Barcelona fa quaranta-cinc anys, era xofer i el 1987 ingressà a la comunitat de Refet, que acabava d'obrir les portes de monestir. L'onze de juliol del 1988 va vestir solemnement l'hàbit de la Congregació de l'Esperança. Ara la seva professió religiosa significa l'arrelament i la consolidació de la comunitat benedictina a Refet. La comunitat religiosa actualment és integrada pel superior, Joan-Maria Vendrell, Agustí Vives, el postulant Olivier i l'aspirant Ramon Simarro. A part els quatre religiosos que conviuen al monestir, sovint hi ha joves que hi fan experiències de vida monacal, i la comunitat rep diàriament visites de persones que van al santuari, hi fan una estona de pregària i moltes manifesten interès pel monestir. També n'hi ha que demanen el sagrament de la penitència o bé volen dialogar amb algun religiós. El carisma benedictí de l'acolliment regeix sempre la vida monacal.

A.M.

Canvis en la direcció de parròquies

LA SEU D'URGELL.- El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments per al servei de la diòcesi: Jordi Gasch, rector de Puigcerdà; Xavier Parés, rector de les Escaldes; Pau Vidal, rector de la Seu d'Urgell; Blai Fortuny, rector d'Andorra la Vella; Domènec Farré, rector de Llivia; Pere Canyada, rector d'Encamp; Ramon Arderiu, rector de Tèrmens; Llorenç Utgés, rector d'Agramunt; Josep M. Santasmases, rector de Montgai; Josep Manuel Ramon, rector de Vilanova de Meià; Ignasi Navarri, responsable de Santa Magdalena (la Seu), i Jaume Soy, col·laborador d'Andorra la Vella.

Als anteriors nomenaments cal afegir el d'Antoni Cagigós, que ha estat nomenat director del Museu Diocesà. Hom preveu també el retorn definitiu a la diòcesi de Josep M. Tella, missioner a Colòmbia, que es responsabilitzaria d'una parròquia de l'arxiprestat del Baix Urgell.

Els anteriors nomenaments parroquials, dotze en total, com els canvis que hi va haver l'estiu del 1989 en la direcció pastoral de tretze parròquies del Bisbat, han d'interpretar-se com l'acompliment d'un desig d'un ampli sector del mateix clergat diocesà que manifestà la conveniència d'una rotativitat en les responsabilitats pastorals. Rotativitat amb resultats positius per a les parròquies i per als mateixos preveres. Fonts properes a la direcció de la Diòcesi han informat que "el primer objectiu és el servei de les parròquies". Per altra banda, ningú no ha de considerar la parròquia com un feu personal i tothom ha de saber distingir entre el càrrec per un temps indefinit i el perpetu.

S'ha de tenir en compte l'amplitud de la incidència dels canvis a la diòcesi el darrer any: s'han mogut vint-i-cinc preveres, la quarta part del presbiteri, i els nomenaments han afectat les parròquies amb més població i amb influència de caps de comarca o de zona. A les parròquies que el darrer any han canviat de rector, hi viuen les dues terceres parts de la població diocesana.

En el procés dels nomenaments, entre el Bisbe i el prevere hi ha sempre un diàleg previ. Les comunitats parroquials també han manifestat la seva maduresa en acceptar i comprendre els canvis en la seva direcció pastoral.

A.M.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Relart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

Nomenament de nous rectors

El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, ha signat els següents nomenaments de nous rectors i altres càrrecs pastorals:

Mossèn Josep-Maria Jordà i Aymerich, rector de Llagostera i Santa Ceclina; mossèn Joan Marquès i Suriñach, rector de Sant Esteve de Guialbes, Vilademuls, Terradelles i Sant Marçal de Quarentelles; mossèn Ignasi Foreano i Isern, consiliari diocesà del Moviment Hora-3; mossèn Pere Font i Bosch, rector de les Planes d'Hostoles; mossèn Pere Domènech i Feixas, rector de Santa Maria de Banyoles; mossèn Joan Miralles i Solves, administrador parroquial dels Hostalets d'En Bas; mossèn Josep Claveguera i Canet, administrador parroquial de Colera; mossèn Ramon Massachs i Plana, administrador parroquial de Santa Maria de Pineda de Mar. Per la seva banda, mossèn Joaquim Pla i Gallart, consiliari europeu de Noies Guies, ha anat a Santiago de Xile per participar en el "Encuentro de Capellanes y Animadores".

M.C.

Ultreia diocesana a Terrades

Seguir amb radicalitat l'Evangelí

Dos aspectes de la diada.

GIRONA.- Recentment, al santuari de la Mare de Déu de la Salut, de Terrades, se celebrà la Ultraia diocesana, un aplec festiu de famílies cristianes, que enguany convisqueren en una diada de germanor, sota el lema "Treballem pel Regne".

Al matí, membres de totes les comarques del bisbat, oferiren a la Mare de Déu unes flors, tot pregant per diverses intencions.

Més tard, a l'aire lliure, se celebrà l'Eucaristia: tota la natura s'unia a nosaltres donant gràcies a Déu pel seu Amor immens.

Hi hagué un dinar de germanor, on tots pogueren compartir una magnífica arrossada, pollastre, dolços, cafè...

A la tarda, la Ultraia que havia començat a l'aire lliure, hagué de prosseguir dins el Santuari: començava a ploure.

Una jove mare de família parlà de Déu, de ser coherents, de seguir amb radicalitat l'Evangelí...

Un noi jove parlà de com es podia treballar pel Regne de Déu, en les coses més senzilles i insignificants del dia, però que fetes amb amor, eren molt grans.

Cants, missatges, testimonis d'esperança... trobada de persones que feia temps que no es veien...

Al finalitzar, el consiliari, mossèn Salvador Font, demanà que preguessin a la Mare de Déu somrient de Terrades, i que portessin el seu somriure a les llars, el treball...

Moltes persones l'estan esperant, aquest somriure: germans nostres que necessiten una mica d'amor: l'amor que nosaltres els podem donar.

N.V.

IMPROMPTU

Quina pena!

El diari portà la notícia, la ràdio l'ha esbombada, la televisió no ho sé: Un noi de setze anys ha estat apunyalat i mort, en un poble del Maresme, després d'una irada discussió entre dos grups antagònics, un d'ells dels anomenats **skin heads** (caps rapats). Segons el diari han estat detinguts quatre xicots, un de divuit anys, presumpte autor de l'apunyalament, dos de disset, un de setze...

La cosa és al·lucinant, fora de context, i donant-hi voltes no trobo explicació per a una tragèdia com aquesta. ¿Com és possible que pugui congriar-se tant d'odi i de violència en una edat en què sembla que l'optimisme ha d'envair la vida, i que tot més aviat indueix a la utopia i als somnis daurats?

És clar que la violència espectacular, la serveixen diàriament des de la televisió i altres mitjans... ja sigui amb històries fantosiques, ja sigui reproduint realitats passades, i que, a la curta o a la llarga, exerceixen la seva influència sobre les ments, buides d'ideal en la seva majoria...

Ara, quan es parla de la reforma educativa, els qui la promouen, ¿ja han pensat que s'obliden de matèries que segurament omplirien el buit existent, com per exemple aquella mena d'antiga URBANIDAD, i que ara podríem anomenar CIVISME?

Segurament que a l'ensenyament actual no es té en compte la formació espiritual, el gust per la terra i la seva història, la Música (així, amb majúscula)...

Potser si els components d'aquells grups haguessin rebut alguna d'aquestes formacions, no haurien arribat a les mans, no haurien arribat al crim... I pensar que els més grans amb prou feines tenien la majoria d'edat! Quina pena!

ORIOI CAMPS

CARTA DOMINICAL

El gran marginat (I)

La humanitat s'ha anat fent conscient del problema social dels marginats, d'aquells qui queden al marge de la vida econòmica, social o cultural, dels qui veuen la marxa de la societat des del marge d'un camí al qual no poden o no se'ls permet accedir.

Són molts els qui es troben en aquesta lamentable circumstància. Es comença a reaccionar cercant la manera d'incorporar-los a la societat. Són casos molt diversos: aturats, subnormals, drogaadictes...

És greu que uns homes quedin marginats per uns altres. És infinitament més greu que els homes marginem Déu. Una altra vegada va apareixent una societat que es vol construir sense Déu, sense fer referència a Ell, sense tenir-lo en compte.

Som lliures per a fer-ho. Aquesta capacitat és una connotació de la possible grandesa o misèria de l'home.

Però els catòlics sabem que una societat així no té sortida; no pot resultar positiu el que per a Déu és un absurd: prescindir de qui va crear l'home i continua essent, encara que aquest no ho vulgui admetre, el seu fi únic. També per a qualsevol nació tota actuació sense sentit acaba en tragèdia.

Una altra vegada ens envolta la temptació de ser àrbitres del bé i del mal, de decidir el

que és bo o dolent. No es pot anar contra les lleis naturals —siguin físiques, siguin morals— sense autodestruir-se. Cal admetre que la legislació positiva té un camí que no limita, sinó que adreça amb encert les seves accions, que és la llei natural.

No podem caure en un antropocentrisme absolut, cercant en nosaltres mateixos l'explicació de tot, pretenent de ser l'home la finalitat de tot, fins de si mateix.

Quan algú, sense tenir un camí traçat, ha d'anar fent-lo pel camp o pel mar, no es pregunta a si mateix, tancant els ulls a l'exterior, per on ha d'anar, sinó que cerca punts de referència fora d'ell per saber on es troba i envers on s'ha d'encaminar. Durant segles els navegants i els homes del desert han cercat en la referència extramundana de les estrelles una orientació segura per a caminar en aquest planeta. És més lògic cercar fora de la terra —transcendència— un camí per a nosaltres en aquest món.

Aquesta referència al Déu de qui venim i al Déu a qui ens encaminem continua essent elemental per a l'home o la societat que no es volen perdre en una manera de caminar absurda, en cercle, sense anar enlloc.

+ RICARD M., arquebisbe de Barcelona

Congregació de la Mare de Déu de l'Esperança

250 anys d'acció combatent la prostitució i la usura

Barcelona pateix, com a gran ciutat, tota mena de problemàtiques socials que acaben esdevenint morals, i que no permeten la plena integració de tots els seus ciutadans. Aquesta discriminació pot néixer arran de problemes com ara la manca d'un àmbit familiar vàlid per al correcte desenvolupament social i humà de l'individu. Això no ve de nou.

Tal com aquestes injustes situacions socials ens ballen enguany pel cap, també el 1740, ara fa 250 anys, Gaspar Sanz de Antona, aleshores Governador polític i militar de Barcelona, estava ben amoïnada per aquests afers. Gaspar Sanz, adonant-se que la prostitució era una de les xacres socials de les que abans fèiem esment, i davant la qual tothom es plegava de braços, va resoldre fundar la Congregació de la Mare de Déu de l'Esperança per tal d'acollir-hi les noies i dones que vulguessin deixar la prostitució i regenerar-se.

La iniciativa del fundador provenia d'imitar allò que s'havia fet amb molt bon resultat a Sevilla i a Madrid, on s'havia

iniciat aquesta mateixa tasca amb la benedicció fins i tot del sant pare Climent XII en una butlla l'any 1735. L'activitat bàsica de la Congregació fou la d'oferir un servei de regeneració —com abans hem dit— a les prostitutes tot integrant-les a una vida cristiana en comunitat. Aquesta era una tasca absolutament nova en una societat en què la dona no era justament apreciada. **"Això és una cosa que encara ara podem entendre —explica Jordi Subirà, germà major de la Congregació—, perquè les circumstàncies de la prostitució no han canviat pas gaire. En aquella època els homes tenien un domini clar sobre les dones. Avui dia, això potser està més amagat o disfressat, però encara hi és."**

D'aquesta manera s'obrí amb aquesta finalitat la "Casa de Recés" —"Casa de Retiro"—, per tal d'acollir les dones disposades a deixar la seva forma de vida, gairebé irreversible, i integrar-se a la comunitat. La casa s'instal·la en un primer moment —el 1740— al carrer de sant Pau, per passar més tard al

carrer del Robador. Poc temps després, el 21 de desembre del 1748, mor el fundador i deixa la Congregació, com a testimoni pietós del seu amor i lliurament per aquesta obra social, tots els seus béns com a la hereva universal. Malgrat això, ben aviat es va veure que amb els béns deixats pel fundador i les almoines no n'hi hauria prou per sostenir la Casa de Recés, on ja vivien dones recloses. Va ser aleshores —el 1749— quan es va sol·licitar al rei Ferran VI la seva real aprovació per crear un "Monte de Piedad" —casa d'empenyoraments— **"per poder deslliurar les classes més humils de la usura en els préstecs —explica Jordi Subirà— i, al mateix temps, amb els beneficis que proporcionés, poder augmentar el migrat pressupost per al sosteniment de la Casa de Recés"**.

Així s'havien configurat definitivament les dues tasques socials amb què la Congregació, d'acord amb els seus objectius, lluitaria contra la usura i la prostitució. Envers la usura mitjançant el Mont de Pietat i

envers la prostitució amb la Casa del Recés. **"Totes dues tasques —puntualitza el germà major, president de la Congregació— com a aplicació pràctica del culte a la Mare de Déu de l'Esperança, i l'una donant suport a l'altra"**.

Fer-ho en nom de Crist

La Congregació ha estat sempre una societat seglar, **"com podria ser-ho qualsevol altra congregació mariana"**, diu el seu President; pertanyer a la Congregació de l'Esperança vol dir **"participar d'uns beneficis espirituals i sentir-se responsable d'una tasca social que s'està fent en nom de Crist"**. Això és el que diferencia la Congregació d'altres entitats benèfiques que desenvolupen tasques socials semblants: **"la Congregació fa la tasca per un ideal religiós"**. Això, evidentment, arrossega una allau de conseqüències que posteriorment li han causat problemes.

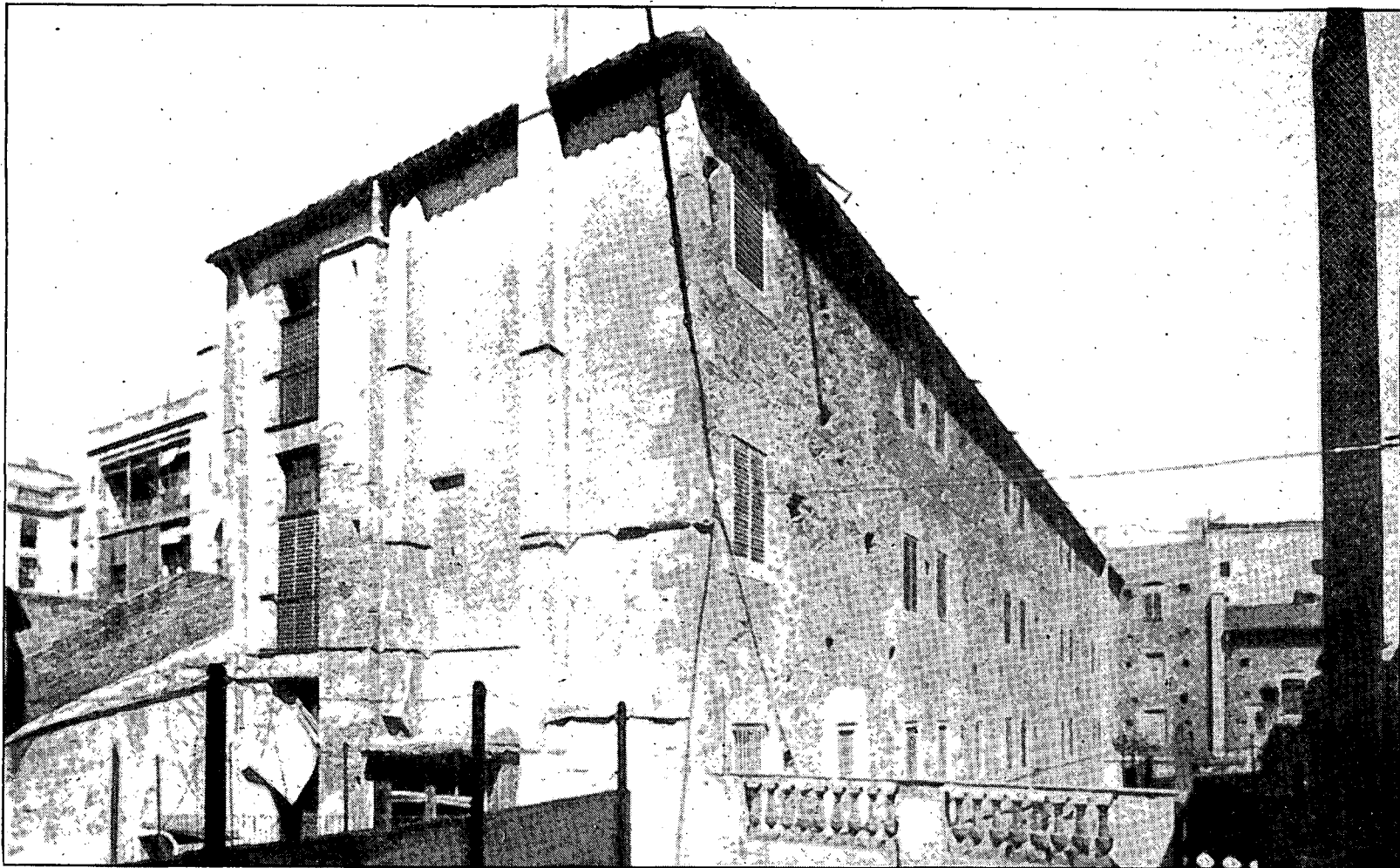
Reprement el fil històric —traçat bastament a causa de la dilatada vida de la Congre-

gació— podem dir que la casa d'empenyorament, Mont de Pietat, continuà una línia de funcionament normal dins la seva tasca benèfica fins l'any 1923, **"que és quan ve la fusió de la Congregació amb 'La Caixa de Pensions'"**, recorda Jordi Subirà. Amb els beneficis del Mont de Pietat i amb donatius de particulars, la Congregació havia anat subsistint. A la primavera dels anys vint, "La Caixa" va fer tractes amb la Congregació per tal d'assumir el Mont de Pietat de la Mare de Déu de l'Esperança i, a canvi, fer-se càrrec de les despeses de la Casa de Recés i de les dones que s'hi regeneraven, així com de la Congregació. També va adoptar com a propi els edificis que eren de l'Esperança, amb l'obligació de restituir-ho tot si mai "La Caixa" es desdicia del pacte de fusió. La Junta de la Congregació de l'Esperança avalua l'actiu del Mont de Pietat en el moment de la fusió en uns mil milions de pessetes actuals.

L'objectiu de la fusió va ser garantir la continuïtat de la tasca de la Congregació, donant-li una seguretat econòmica. **"Des d'aquell moment, la casa d'empenyoraments passà a ser una secció més de la Caixa —explica el president de l'Esperança—, i avui encara segueix sent una font d'ingressos per a aquesta entitat, donant-li rendiment. Avui tothom sap que encara que hi hagi tota mena de préstecs personals i hipotecaris, el préstec sobre joies i objectes de valor fa que un Mont de Pietat funcioni correctament"**.

La Casa de Recés

Per altra banda, amb referència a la Casa de Recés, va anar continuant la seva tasca, després d'haver canviat de domicili en diverses ocasions, fins fixar-se definitivament —després d'haver passat pel carrer de Xuclà i per Tiana— al carrer de la Palma de Sant Just, edifici comprat per "La Caixa" amb el fi d'ubicar-hi la Casa de Recés. Tot això succeí just abans de començar la guerra civil. Durant el trist episodi bèl·lic, les dones que eren ateses a la casa es van dispersar i l'Esperança va servir de dipòsit del servei d'Arxius. En acabat el conflicte, no va ser atorgat a la Congregació tornar

Edifici de la "Casa de Recés", el 1935, poc abans del trasllat a la seu actual.

Gaspar Sanz de Antona, fundador de la "Congregació de la Mare de Déu de l'Esperança i la Salvació de les Ànimes".

Francesc Moragas, fundador i primer director de la "Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis".

desenvolupar la seva tasca social fins al 1940; aleshores, una part de les dones que abans s'hi estaven hi van tornar, però una altra part no, ja que havien solucionat el seu problema per altres vies.

"Poc temps després —explica Jordi Subirà— "la Junta de l'Esperança va creure que es circumstàncies que havien propiciat la creació de l'Esperança havien canviat i va veure, a més, que hi havia d'altres institucions que portaven més professionalment la tasca de renovació de les prostitutes". En canvi, una obra que es creu oportuna i necessària en aquell moment és "transformar la tasca sobretot en un centre de prevenció de la prostitució per a joves amb problemes, principalment familiars". Així, l'any 1953, s'actualitzà la tasca social de la Congregació, obrint la secció de la Casa de Recés per a noies residents que, per qualsevol causa —econòmica, familiar, ambiental—, no poden viure d'una manera digna i es troben fàcilment abocades al trist nomen de la prostitució.

"Llavors es passà d'una tasca de regeneració a una tasca de prevenció —repara Jordi Subirà—, i, evidentment, la manera de treballar és molt

diferent." Cal assenyalar que al mateix temps que es va obrir aquesta secció per a noies, també es va mantenir la secció per a dones regenerades, i totes dues seccions van coincidir durant un temps. Fins que, ara fa "deu o dotze anys, va morir l'última d'aquesta secció de dones i ara, a la residència, hi ha només l'altra secció, la de noies". Els motius que llavors s'al·legaven per part de les noies per entrar a la residència no han canviat gaire, malgrat el pas del temps: famílies desestructurades, manca de feina, pares separats, la immigració... però "bàsicament, assenyala el president de la Congregació, el problema general és el familiar, ja sigui per tenir família i tenir-la mal avinguda, ja sigui per no tenir-ne".

Per solucionar tot això, al mateix temps que s'ajuda les noies a resoldre els seus problemes —cercant-les feina o bé promocionant-les intel·lectualment— es mira que trobin "un ambient de família a la residència, a la qual col·labora tot el personal que hi treballa, i que crec que s'assoleix és a dir —comenta Jordi Subirà— que totes les noies s'hi troben ben de gust". D'aquesta manera la Congregació malda per solucionar un problema que, malgrat

semblar senzill, esdevé l'inici de tota la possible problemàtica posterior: la manca de família.

Es per tot això que la funció social que fa la Congregació és ben lluny de trobar-se passada de moda, "com algú ens diu, comenta Jordi Subirà. Tothom coneix noies a qui, per la seva situació, els aniria molt bé de poder entrar a la residència de la Congregació, i mentre hi hagi noies, n'està justificada l'existència." És per això que cal una bona tasca de difusió d'aquesta obra social, ja que, com diu el seu president: "El problema que tenim és que som poc coneguts i que, si no ens coneixen, no es pot treure tot el profit de l'Esperança. Cal difondre que hi ha una Congregació que porta l'esperança a noies amb aquesta mena de problemes."

Les relacions amb "La Caixa"

La Congregació va saltar darrerament —i d'una manera trista— a les planes dels diaris a causa del contenciós iniciat amb "La Caixa" (del qual oportunament va informar "C.C.", n° 563, pàg. 17). Jordi Subirà creu que la base de tot el problema radica en la diferència de plantejaments per part de l'entitat

financera i de la Congregació: "Podem tenir, això sí, la mateixa finalitat, però potser no la mateixa manera d'arribar a cobrir aquesta finalitat. Nosaltres entenem, reflexiona el President de l'Esperança, que a la gent se l'ajuda a solucionar els seus problemes i, preferentment, sense que ningú no en parli, i en canvi, a una entitat de crèdit el que li interessa és, precisament, que es parli que soluciona problemes. Aleshores és lògic que una Caixa no li interessi mantenir una obra social que solucioni problemes, però sense que ningú en parli. Ja he dit abans que el nostre problema principal és no ser gaire coneguts".

Darrerament, "La Caixa" havia congelat els pagaments a l'Esperança, fins en allò que està acordat com a mínimament necessari per a la seva subsistència, ja que les 20.000 pessetes que les noies paguen de pensió són del tot insuficients per tirar endavant dignament aquesta tasca social. Sembla, però, que no hi haurà conflicte obert; si més no, "La Caixa" ha cobert finalment els llocs que li corresponen a la Junta de Govern de la Congregació i s'han iniciat converses per tal d'evitar que continuïn les tensions i s'incrementin els malentesos.

Deixant de banda, doncs, la problemàtica actual, tot i no oblidar-la, la celebració del 250 aniversari de la Congregació és commemorada amb goig tot recordant la llarga història d'aquesta obra social: "La Congregació ha estat declarada sota el reial patrocini dels reis d'Espanya per tres cops, i els reis se n'han declarat Germans Majors. Tant és així, recorda el president de l'Esperança, que en els reglaments de la Congregació s'especifica que el President de l'obra ho és per delegació del rei d'Espanya". És evident, doncs, el pes històric de què gaudeix la Congregació, un pes històric reflectit en el patronatge al rei.

El fet evident és que enguany, 1990, 250 anys després que Gaspar Sanz de Antona fundà, inquiet i pietós, aquesta tasca social, la Congregació apareix com a necessària per la seva funció de prevenció i integració de noies amb problemàtiques que arriquen el seu futur. I malgrat les dificultats per prosseguir treballant, hi ha voluntat de continuar i, per tant, l'Esperança lluitarà per desenvolupar un treball digne i adient, fonamentat damunt una fe que brolla generosa i sincera.

DAVID VIDAL i CASTELL

CALENDARI

Diumenge, 19 d'agost. XX durant l'any. Sts. Magí, erm.; Joan Eudes, i Lluís, b. de Tolosa. El sol surt a les 5.03 i es pon a les 18.45 -hora solar-.

Dilluns, 20 d'agost. Sts. Bernat de Claravall, ab. dr. fund. i Samuel, prof. Festa major a Ascó, Caseres, Castellbisbal i Vulpellac.

Dimarts, 21 d'agost. Sts. Pius X, p.; Privat, b. mr., i Sta. Ciriaca, vda. mr. Festa major a Blanes.

Dimecres, 22 d'agost. Santa Maria Mare de Déu, Reina. St. Timoteu, mr. Festa major a Cornudella i Vilanova del Vallès.

Dijous, 23 d'agost. Sta. Rosa de Lima, vg. St. Felip Benici. Festa major a Fonollosa.

Divendres, 24 d'agost. Sts. Bartomeu, ap.; Patrici, ab., i Sta. Aurea, vg. mr. Festa major a Albinyana, Balenyà, Igualada, Sitges, Torreda, i altres pobles més.

Dissabte, 25 d'agost. Sts. Josep de Calassanç, fund.; Lluís, rei de França, i Genís, mr. Festa major a l'Ametlla del Vallès, Montellà, Vilassar de Dalt, Tardell i altres pobles.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

19 d'agost. Diumenge XX de durant l'any. Lectures: Primera Is 56,1.6-7; Salm 66; segona Rm 11, 13-15.29-32; tercera Mt 15,21-28.

20 d'agost. Dilluns de la setmana XX de durant l'any. Lectures: Primera Ez 24,15-24; Dt 32,6-21; segona Mt 19,16-22.

21 d'agost. Dimarts de la setmana XX de durant l'any. Lectures: Primera Ez 28,1-10; Dt 32,26-36; segona Mt 19,23-30.

22 d'agost. Dimecres de la setmana XX de durant l'any. Lectures: Primera Ez 34,1-11; Salm 22; segona Mt 20,1-16a.

23 d'agost. Dijous de la setmana XX de durant l'any. Lectures: Primera Ez 36,23-28; Salm 50; segona Mt 22,1-14.

24 d'agost. Divendres. Sant Bartomeu, apòstol. Lectures: Primera Ap 21,9b-14; Salm 144; segona Jo 1,45-51.

25 d'agost. Dissabte de la setmana XX de durant l'any. Lectures: Primera Ez 43,1-7a; Salm 84; segona Mt 23,1-12.

Litúrgia de les Hores Setmana IV

Diumenge: XX de durant l'any. Propi del temps.

Dilluns: St. Bernat, abat i doctor de l'Església. Memòria obligatòria.

Dimarts: St. Pius X, papa. Memòria obligatòria.

Dimecres: La Mare de Déu, Reina. Memòria obligatòria.

Dijous: De fèria.

Divendres: St. Bartomeu, apòstol. Festa.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Ciència i teologia

Un jardiner comú i corrent pot deduir l'existència de Déu a partir de les generalitats que coneix de les flors de què té cura cada dia.

Un biòleg pot raonar l'existència de Déu arrencant el raonament d'allò que ell coneix de les flors per la ciència.

Els teòlegs actuals, amb el progrés del coneixement científic, no són millors que sant Tomàs d'Aquino, que coneixia quatre elements estructurals de la matèria.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

Deu regles per a pregar amb senzillesa

- 1.- Pren-te cada dia dos minuts de temps per a romandre sol i en pau. Relaxa el teu cos, el teu cap i el teu cor.
- 2.- Parla amb Déu amb senzillesa i naturalitat, i digues-li tot el que et preocupa. No cal que empris fórmules estranyes. Parla-li amb les teves pròpies paraules. Ell les entén prou bé.
- 3.- Entra en diàleg amb Déu quan estàs en el treball diari. Tanca els ulls, encara que sigui només dos segons, onsevulla que estiguis: en el negoci, a l'autobús, a la taula de treball.
- 4.- Fes convicció d'aquesta veritat: Déu és amb tu i et vol ajudar. No és que tu estiguis empaitant Déu perquè et doni la seva benedicció: és ben bé a l'inrevés, és ell qui vol beneir-te.
- 5.- Prega amb la seguretat que la teva pregària és immediatament eficaç, més enllà de terres i mars, i que protegeix on sigui que es trobin les teves persones estimades, i que fa que els arribi l'amor de Déu.
- 6.- Quan preguis, has de tenir idees positives, no negatives.
- 7.- Així que et posis a pregar, reafirma sempre l'actitud d'estar disposat a acceptar, sigui quina sigui, la voluntat de Déu.
- 8.- Quan preguis, deixa-ho tot en mans de Déu. Demana-li que et doni força per fer tot el que estigui a la teva mà, i la resta queda en bones mans, en les d'ell.
- 9.- Digues una bona paraula d'intercessió per aquells qui no et volen bé o que t'han tractat malament. Això et donarà una vigoria i una fortalesa extraordinàries.
- 10.- Cada dia hauries de fer una pregària pel teu país i per la pau.

TH. BOBET, neuròleg de Zuric

DONAR A CONÈIXER CATALUNYA CRISTIANA ESTÀ A LES TEVES MANS

Tu coneixes bé el setmanari CATALUNYA CRISTIANA. El seu rellevant contingut religiós agrupat per seccions, el seu àgil tractament d'actualitat, el seu format de premsa periòdica... Només has de fullejar-lo per adonar-te de l'inqüestionable valor que representa com a mitjà d'informació i cultura religioses. Està a les teves mans.

Però hi ha moltes persones que mai no l'han tingut a les seves mans, que ni tan sols n'han sentit parlar. Persones que per les seves creences i conviccions, sens dubte els interessaria llegir-lo, per poder-se informar i formar, per saber tot allò que passa referent a la religió.

Ara, donar a conèixer CATALUNYA CRISTIANA està a les teves mans. Per això només has de retallar la Sol·licitud de Subscripció i lliurar-la a alguna persona que estigui interessada a rebre el nostre setmanari. Encara millor si li ensenyes el periòdic sencer. D'aquesta manera et serà més fàcil convèncer-lo perquè s'hi subscrigui. Fins i tot, si coneixes les seves dades,

pots efectuar la subscripció tu mateix. Per la teva part seria un detall, un obsequi que segurament t'agraïrien.

Sol·licitud de Subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom _____ Cognoms _____

Adreça: _____ núm. _____

Població _____ Districte Postal _____

Província _____ Diòcesi _____

Desitjo rebre el setmanari en:

Català Castellà

Faig pagament de:

4.800 Ptes.: subscripció anual (52 núms.) Xec barrat a nom de la Fundació CATALUNYA CRISTIANA

2.500 Ptes.: subscripció semestral (26 núms.) Domiciliació Bancària segons les indicacions següents*:

Banc o Caixa _____ Agència _____

Senyors: _____

Els prego que amb càrrec al meu Compte o Llibreta núm. _____ atengueu el pagament dels rebuts que presentarà la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA en concepte de subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

_____ de _____ de 19 _____ Firma del titular del Compte o Llibreta

X

* T'agraïrem que optéssis per aquesta modalitat ja que suposa per a nosaltres un considerable estalvi de temps i diners que dedicariem a una major difusió de CATALUNYA CRISTIANA. Per posar CATALUNYA CRISTIANA a les mans d'un amic cada setmana, retalla, emplena i envia aquesta sol·licitud a: Fundació CATALUNYA CRISTIANA. València, 244 - 2º 08007 BARCELONA

Comunió eucarística freqüent (I)

Aquesta setmana, el dia 21, se celebra la memòria del papa sant Pius X, mort l'any 1914, quan tot just esclatava la primera guerra europea. Fou canonitzat pel papa Pius XII l'any 1954, i està enterrat a sant Pere del Vaticà, sota un dels altars de la basílica, entrant, a l'esquerra. És un lloc de pregària, on molts dels qui visiten la basílica els agrada aturar-se.

Un dels aspectes més destacats del pontificat del papa Pius X, del punt de vista pastoral, foren les seves decisions en referència a l'Eucaristia: l'any 1905, publicava un Decret sobre la comunió diària, i l'any 1910 sobre l'edat de la primera comunió. El primer d'aquests decrets, especialment, va promoure entre els cristians una participació a l'Eucaristia molt intensa en aquells primers anys del nostre segle. Ara que acabem la centúria podem fer una visió de conjunt de l'evolució d'aquesta pràctica, i preguntar-nos sobre la situació actual de la freqüència de la comunió eucarística.

• EL PER QUÈ DEL DECRET

Hem de començar per tenir present per què Pius X va decidir sobre aquesta matèria. Es tractava de dirimir una controvèrsia sobre les disposicions necessàries per a la comunió quotidiana: ¿cal, per anar a començar cada dia, alguna cosa més que la consciència recta d'estar en gràcia de Déu i no estar motivat per altra cosa que no sigui la comunió mateixa? Alguns exigien més que això: un allunyament absolut fins del pecat venial deliberat.

La resposta de sant Pius X fou en favor de les disposicions fonamentals: l'estat de gràcia i la recta intenció; la motivació de la resposta rau en la naturalesa de l'Eucaristia, vista com a aliment del cristià, que l'enrobusteix i el preserva precisament d'allunyar-se

de la comunió personal amb el Senyor. No tant, doncs, una visió de l'Eucaristia com a premi d'una vida virtuosa, o com un acte d'homenatge a nostre Senyor.

En la decisió de sant Pius X sobre la comunió diària s'endevinava ja la decisió, posterior, sobre l'edat en què els infants poden començar a començar: quan siguin capaços de fer un acte de fe en aquell qui reben. En tots dos casos, el sentit de l'Eucaristia que es manifesta és el mateix: la proximitat, la familiaritat i, alhora, el respecte fonamental envers el do de Déu.

La pràctica que es va instaurar, amb les decisions de Pius X, fou la multiplicació de la comunió diària per part de molts cristians. En alguns casos, aquesta comunió anava vinculada a la participació a tota la celebració eucarística; en altres, en canvi, es tractava d'una comunió solitària, abans o després de la missa, o fins i tot entre les misses. Eren pràctiques que difícilment podem jutjar des de la nostra perspectiva actual. Encara que objectivament no sempre responien a un ideal de participació completa a la celebració eucarística, tot i això tenien una conseqüència molt positiva de valoració de l'Eucaristia i de la seva força en la vida cristiana, i apropiaren molts cristians a una intensa vida sacramental i de pregària davant del Santíssim Sacrament.

• MIRANT L'AVUI

La nostra situació actual és bastant diferent de la que hi havia l'any 1905, i seria ariscat —i fins potser injuriós— establir comparacions entre les actituds que aleshores hi havia entorn de l'Eucaristia i les que avui observem. Ara bé, això no impedeix de fer algunes observacions, que conviden a la reflexió.

La primera és l'enllaç que actualment s'ha recupe-

rat entre la comunió i la participació a tota la celebració. Això és positiu, sens dubte. La comunió no és vista pas com un acte a part de la missa, sinó com la seva culminació individual normal i més coherent. Cal no oblidar, però, que la comunió eucarística fora de la missa i tot, conserva un sentit propi, que s'ha de valorar quan no és possible la celebració mateixa íntegra. En la mateixa línia, ha de ser valorada la participació a la missa fins i tot quan no es pot fer —per alguna raó justificada— la comunió eucarística. No és exacte dir que "no té sentit anar a missa i no començar". Altrament, es cau en una equiparació de la comunió eucarística amb les altres formes de participació, i això, a la llarga o a la curta, condueix a una banalització de la comunió mateixa.

La segona observació a la pràctica actual és sobre les disposicions. Certament, estem molt lluny de les discussions d'inicis de segle, i d'aquella pràctica que volia que tota comunió eucarística anés precedida d'una confessió sacramental. Però, no són pas pocs els qui s'interroguen —el papa Joan Pau II ho ha fet notar en diverses ocasions— sobre la desproporció evident entre la freqüència de la participació eucarística i la freqüència de la reconciliació sacramental. La qüestió és molt delicada, i no pot fer-se un judici de valor definitiu sobre el tema, però el que sí que és cert és el que el mateix Joan Pau II ha afirmat diverses vegades: entre la comunió i la penitència hi ha un lligam de mútua orientació. La comunió eucarística afina el nostre esperit, en posar-nos en comunió personal amb el Senyor, i això ens condueix a un sentit més agut del que pot desviar-nos de l'amor a Déu; la reconciliació amb Crist i amb l'Església troba la seva plenitud en la taula de la comunió eucarística. Només una mirada superficial de la comunió i de la confessió ens podria fer oblidar aquesta relació mútua.

LECTURES DE LA MISSA

"DEIXARÉ ENTRAR ELS ESTRANGERS A LA MUNTANYA SAGRADA"

La visió que ens mostra el profeta sobre el disseny de Déu no té res de reduït i tancat: els estrangers, i no sols els israelites, són destinataris de la salvació i participants en el culte del temple. La manera com això s'havia de realitzar podia estar subjecta a moltes interpretacions. És innegable que en l'acompliment d'aquesta profecia hi ha hagut molt d'història —de continuïtat— però alhora molt de drama —de ruptura, de superació—. Només cal pensar en el diàleg amb la samaritana. La figura de la dona cananea —estrangera—, és la resposta evangèlica, lloada per Jesús.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (56:1,6-7)

Diu el Senyor: "Compliu els vostres deures, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meua aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració."

"QUE US LLOÏN LES NACIONS, DÉU NOSTRE, QUE US LLOÏN TOTS ELS POBLES ALHORA"

La lloança dels pobles que ens proposa el llibre dels salms és, per a nosaltres —poble de Déu de la nova aliança— un impuls i un compromís missioner. ¿Quan serà que "la terra coneixerà els dissenys de Déu, i tots els pobles veuran la salvació"?

Salm 66:2-3,5,6, i 8 (R.:4)

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada. La terra coneixerà els vostres desitjos, i tots els pobles veuran la salvació.

R. Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. Vós regiu el món amb justícia, regiu les nacions amb rectitud i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. Que Déu ens beneeixi, i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

"DÉU, QUE HA CONCEDIT A ISRAEL ELS SEUS FAVORS I L'HA CRIDAT, NO ES FARÀ MAI ENRERA"

El tema de la conversió d'Israel al Senyor està més enllà de les qüestions polítiques. No es tracta pas, en les paraules de l'apòstol, de veure-hi reivindicacions d'ordre temporal. Pau parla clarament en clau de fe cristiana, i "l'Església, juntament amb els profetes i amb el mateix apòstol (vegeu les dues lectures precedents) espera el dia, que només Déu coneix, en què tots els pobles invocaran el Senyor amb una sola veu" (vegeu Declaració Nostra aetate, sobre les religions no cristianes, del Concili Vaticà II, n. 4).

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (11:13-15,29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que

són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, ¿què no vindrà quan ells s'incorporin? ¿No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrera. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres: igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

"DONA, QUINA FE QUE TENS!"

El leccionari destaca en aquest text la lloança de Jesús a la cananea. És una estrangera, del poble dels antics ocupants de la terra promesa. Podríem dir que és pre-israelítica. Però anuncia, amb la seva fe, l'acompliment del que els profetes havien predit (primera lectura), i per tant anuncia la fe cristiana, deslligada de qualsevol condicionament racial!

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (15:21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: "Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada". Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: "Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-nos i cridar". Jesús els respongué: "Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel". Ella vingué, es prosternà i digué: "Senyor, ajudeu-me". Jesús li respon: "No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells". Ella li contesta: "És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos". Llavors Jesús respongué: "Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols". I a l'instant es posà bona la seva filla.

CULTURA CIENTIFICA

Ciències físiques i filosofia de la naturalesa

34. Albert Einstein: Una nova teoria de la llum

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.
Rom 1,20

Al final del segle XIX no hi havia ningú que dubtés de la naturalesa electromagnètica i ondulatòria (d'ones transversals de l'èter) de la llum. Aquestes ones transversals explicaven perfectament tots els fenòmens lluminosos observats al llarg de la història: propagació rectilínia, reflexió, refracció, difracció (Grimaldi, 1665), dispersió de la llum blanca en els colors de l'arc de Sant Martí (Newton, 1666), anells de colors (Newton, 1673), doble refracció (Bartholin, 1679), polarització (Huygens, 1690), bandes d'interferència (Young, 1802), polarització rotatòria en el quars (Aragó, 1816), rotació del pla de polarització dins d'un camp magnètic ("efecte Faraday", 1845) i influència del camp magnètic sobre l'espectre lluminós ("efecte Zeeman", 1896). Tots aquests fenòmens eren explicats satisfactòriament. I, a més, en corroborava la naturalesa electromagnètica el fet que s'havia comprovat que existia una gran gamma d'ones de la mateixa mena que anaven des dels 50 km. de longitud que seran les que es fan servir per a la radiodifusió, fins a inferiors a les de la llum, a mil·lèsimes de micró: els raigs X, descoberts el 1895 per **Wilhelm Konrad Roentgen** (1845-1923). Aquests eren causats per la transformació de part de l'energia cinètica dels electrons quan topen contra un obstacle.

Però un fenomen nou va fer trontollar la teoria d'ondulacions transversals de l'èter per a la llum i les ones electromagnètiques en general. No n'hi havia prou amb l'acord que mostrava amb aquella llarga llista de fets!

L'efecte fotoelèctric

La cosa té la seva història. Comença precisament amb Hertz. Era el 1887; encara no havia publicat la comprovació experimental que faria de les equacions de Maxwell, i estava fent les provatures que li permetrien d'arribar-hi. Ja ha vist com salta l'espurna en el ressonador sintonitzat amb l'emissor, i s'adona que la guspira és més brillant quan és il·luminat per la llum de l'excitador. Serà influència elèctrica? Tapem amb una pantalla aquesta llum i posem una altra font lluminosa. També es produeix el fenomen. Canviem la llum fins a fer-la ultraviolada, que és més energètica. El resultat s'intensifica. Hertz no sap interpretar el fenomen però el dona a conèixer: publica la "Memòria sobre la influència de la llum ultraviolada sobre la descàrrega elèctrica".

Això, que comença anomenant-se "efecte Hertz" i que ben aviat es dirà "efecte fotoelèctric", és estudiat per Hallwachs, Wiedemann i Ebert, que comproven que la llum afavoreix la descàrrega elèctrica, sigui de la mena que sigui, quan incideix en

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

el càtode. L'única explicació és que la llum és capaç de separar electrons dels seus àtoms.

Però la descoberta més pertorbadora és la que fa **Philipp E.A. von Lenard** (1862-1947) el 1902: aquell desprendrement d'electrons depèn, és clar, de quin sigui el cos il·luminat o irradiat, metàl·lic sempre, però és absolutament independent de la intensitat de l'ona electromagnètica que el provoca, només depèn de la seva freqüència, que és com dir de la seva qualitat de color. És a dir, per debèl que sigui la llum arrencarà electrons si la seva freqüència és l'adequada, més alta d'un cert valor; en canvi per molt intensa que sigui no n'arrencarà cap si la freqüència és inferior a aquest valor, que depèn, com hem dit, del metall que s'il·lumina.

Com es pot explicar satisfactòriament aquest fet? No es veu pas manera de fer-lo quadrar amb ondulacions transversals de l'èter.

Einstein soluciona el problema

Som al 1905. A la redacció dels "Annalen der Physik" arriben tres articles firmats per un jove de 26 anys, empleat desco-

negut d'una oficina de patents de Berna, que es diu **Albert Einstein** (1879-1955). Un d'aquests tres treballs porta el títol ben inofensiu de "Sobre un punt de vista heurístic referent a la producció i transformació de la llum"; però el contingut que s'hi amaga és revolucionari: exposa tota una nova teoria sobre la naturalesa de la llum, per a poder explicar l'efecte fotoelèctric! ¿I com gosa tirar per terra una construcció elaborada amb els esforços de tants científics, des d'Huygens fins a Zeeman, i que explica tots els fenòmens lluminosos, llevat d'un de sol? ¿Com es veu amb cor de fer front a tota la comunitat científica del món? La base de la nova teoria einsteiniana és allò que apareixia en la fórmula de Planck i que resolva el problema de la radiació del cos negre: que l'energia, tota mena d'energia, es propaga a salts, per partícules, i com que la llum, i qualsevol radiació electromagnètica, és també una forma d'energia, si som conseqüents hem de dir que també ho farà així: es propagarà per partícules, "fotons"; serà energia "quantificada". Però això, a més de tornar, en cert sentit, a l'abandonada teoria de Newton, contradiu les comprovadíssimes equacions de Maxwell, que pressuposen una propagació contínua! Què hi fa? Ja les revisarem; poc s'hi

haurà de corregir, en l'ordre macroscòpic no perdran pas validesa. És més important explicar l'efecte fotoelèctric, i admesa aquesta quantificació de la llum l'explicació és senzilla: l'emissió d'electrons per part del metall depèn de la freqüència de la llum incident i no de la seva intensitat perquè estant feta la llum —o l'ona electromagnètica, tant és—, de grànuls d'energia, que valen cada un hv (la constant de Planck multiplicada per la freqüència de l'ona lluminosa), si hv no arriba a l'energia necessària per arrencar un electró, no n'arrencaran cap, per molts que siguin, és a dir per intensa que sigui la il·luminació; però si hv supera l'energia que cal per arrencar l'electró del metall, ho farà encara que només es tracti d'un fotó únic. És com tirar pedretes contra un vidre: per moltes que en tirem no el trencarem si cap d'elles no té una certa velocitat, la que cal per trencar-lo, mentre que amb una sola podem fer-ho si la velocitat supera aquell valor.

Aquesta idea, que generalitza la de Planck, portarà cua. De moment no se'n fa cas, però acabarà trasbalsant tota la física. I és que hom acabarà per donar tota la raó a Einstein, el qual rebrà el premi Nobel de física el 1921 precisament per aquest treball.

L'ombra de Déu emparava les famílies cristianes de Catalunya en la persecució religiosa del 1936 (2)

Des de la talaia de les llars cristianes del 1936, valorem els durs esdeveniments que futejaren la nostra Pàtria, en aquells anys, dividits en els següents capítols:

Primera fase

- a) L'aixecament polític-militar del 17 i 18 de juliol.
- b) Fracassada la revolta armada a les principals poblacions i províncies espanyoles, com Madrid, Barcelona, València, Bilbao, Múrcia, Màlaga, etc., els governs de la República i de la Generalitat, foren absorbits pels partits i forces sindicals que tenien planejat d'anys una revolució social basada en la lluita de classes i en la destrucció de l'Església catòlica. A realitzar aquest últim "ideal" hi col·laboraren manifestament, també, elements "pacífics" de partits del "Front Popular" que influïts per un liberalisme ateu, desitjaven, igualment, la desfeta de la Religió.

Segona fase

- a) **REVOLUCIÓ POLÍTICO-SOCIAL.** Entenem per Revolució polític-social l'aplicada a Catalunya, i amb tota la violència, a partir del 19 de juliol, contra la lliure empresa, l'empresariat, la propietat privada, la valoració del capital, etc. i provocà la dissolució sagnant d'aquelles estructures i de tots els partits polítics que defensaven els principis econòmics de la llibertat d'empresa o eren titllats de tendència cristiana.
- b) **PERSECUCIÓ RELIGIOSA.** Dins la Revolució comentada anteriorment, ocupa un lloc primordial i prioritari la persecució ferotge a l'Església catòlica i les seves persones. La dissolució total, i amb duresa, de les institucions culturals i caritatives dirigides per religiosos, i la clausura i la profanació de la gairebé totalitat de

temples, altars i tombes. Quatre bisbes foren immolats, dos d'ells cremats i entre aquests un de desaparegut (el doctor Borràs), i prop de set mil eclesiàstics pujaren a la glòria del Pare per la dreuera del martiri, sense comptar els centenars de seglars assassinats acusats pel seu compromís apostòlic. La mateixa Generalitat foragità, per decret, les monges de la Casa de Caritat.

Guerra civil

Durà a Catalunya fins al dia 11 de febrer del 1939. Des de la talaia de les Llars Cristianes, al final de la guerra significà la possibilitat de recobrar les llibertats religioses perdudes, i de tornar a restaurar els temples, els altars i les imatges, víctimes de la fòbia iconoclasta.

Si el govern de la República, iniciat el moviment militar, hagués intentat d'arribar a un acord polític amb els sublevats potser s'hauria evitat que aquell "alzamiento" s'hagués transformat en una "guerra civil". Però les pressions dels elements extremistes d'una i altra banda ho impossibilitaren. "No fue posible la paz", va escriure Gil Robles.

Pel que fa a Catalunya, des de la mateixa Generalitat es proclamà la revolució social de què hem parlat abans, i ingressaren com a Consellers executius diversos elements extremistes, promotors d'aquella Revolució. La República, doncs, després del 19 de juliol, deixà de ser un règim constitucional i democràtic.

Classificació de víctimes

Considerem víctimes de la "Revolta" els militars i paisans que moriren en les escaramusses, els militars afusellats en les ciutats que l'aixecament fou derrotat, i en les places on els militars venceren, l'afusellament dels que s'opo-

saren a la revolta o consideraren que en cas d'haver-la perdut haurien imposat la "revolució" amb tota duresa que ja es comentava que s'aplicava a la "zona roja".

VÍCTIMES DE LA GUERRA CIVIL. Són els soldats morts en els camps de batalla, tant els incorporats voluntaris com els forçats. Les víctimes civils de les poblacions que foren escenari de batalles i els de les ciutats que sofriren bombardejos. Els condemnats per tribunals militars per la seva intervenció directa i indirecta a la guerra. Els pares i les vídues que no suportaren el dolor de la pèrdua d'un ésser estimat i els provocà i anticipà la mort. Els detinguts en la "depuración" aplicada pels vencedors, acabada la guerra civil.

VÍCTIMES DE LA PERSECUCIÓ POLÍTICO-SOCIAL. A Catalunya, a partir del 19 de juliol, en aplicar-se dictatorialment, com hem explicat, una Revolució de tipus anarco-marxista, foren perseguits i assassinats un gran nombre de ciutadans pel sol fet de ser propietaris, empresaris, o tècnics i obrers fidels col·laboradors de les empreses; periodistes, polítics i intel·lectuals contraris a les col·lectivitzacions i a la desfeta de la cultura mil·lenària catalana, o els acusaven d'haver salvat la vida de sacerdots o de perseguits per la REVOLUCIÓ.

El 80 per cent de catalans assassinats en aquella època, no ho foren per la "guerra civil" ni els va escaure el qualificatiu de "caídos por Dios y por España" com els etiquetaren els nacionals, després que guanyaren la guerra.

La major part d'ells cal considerar-los víctimes cruents d'una Revolució anàrquica, estructurada sota el model soviètic. Conseqüentment, com hem dit abans, i això és molt important, la República deixà de ser un govern democràtic i legal, a partir del 19 de juliol del 1936. Fet que motivà i provocà la seva derrota a la guerra civil, desenllaç que gran nombre de catalans freturen, ansiosos de pau.

Sentim un profund dolor per tots els que moriren en aquell trienni dolorós, fos quin fos el motiu. Cada un d'ells forma part d'un capítol propi, però des del mirador de les Famílies Cristianes volem distingir-ne les víctimes a causa de la Fe que professaven, i que avui, com hem dit abans, una pseudo política hi vol estendre boira i fomenta l'aiguabarreig.

Servents de Déu fins a morir

Els nostres bisbes, rectors, vicaris, religiosos i religioses no eren complicats en la "guerra civil". No sabien manejar armes, ni posaren els seus immobles al servei de la "revolució militar", ja que els temples i els convents eren cases de pau i de caritat cristianes. Citar-los, avui, com a víctimes de la "guerra civil" com massa sovint veiem escrit, és un insult que no podem permetre els catòlics del 1990, fidels a l'Església i al Papa, i que admirem i estimem aquells servents de Déu, dignes de ser elevats als altars.

Volem citar finalment la labor humanitària i eminentment cristiana de centenars de mestresses de família de ciutat i de pagès, ajudades d'un esplet de noies valentes i decidides que del 1936 al 1939 alimentaven els perseguits amagats en golfes i en boscos, i que van ser motiu d'admiració del que fou bisbe de Solsona, Dr. Miquel Moncadas, que s'assabentà d'aquella cristiana labor (com desconeixen molts catòlics d'avui) en llegir el martirologi de la seva diòcesi, escrit amb tota fidelitat, com hem dit abans, per Lluís Badia i Torras.

FRANCESC A. PICAS

Full Jove

BON ESTIU

L'estiu és temps de promeses. Temps de descans i lleure per fer coses que no ens són habituals. Però sempre amb els ulls oberts als homes i al món. Bon estiu, i que el setembre ens vingui amb energies renovades.

JORDI GIRBAU
(Diòcesi de Girona)

Quan visito les parròquies, els joves em pregunten sovint què penso d'ells. Penso que, com sempre, teniu moltes possibilitats de ser segons els ideals nobles que us siguin oferts.

Succeí durant la setmana que els muntanyencs de la parròquia dedicàvem l'estiu per fer alta muntanya. Aquella nit preparàvem l'ascensió, per a la matinada següent, a un "tres mil" pirinenc. Carles, un noi del grup, tan sols ens acompanyava quan l'ascensió era fàcil, ja que tenia un terrible vertigen. Aquella nit, però, em va sorprendre perquè estava decidit a pujar. Tan bon punt l'ascensió recomanava encordar-nos, el vaig posar com a segon meu, encordat molt a prop per donar-li més confiança. Aleshores, va posar tota la seva voluntat en cada moviment. Era evident que aquell noi no pujava amb desimboltura, sinó que cada moviment era fruit d'un acte ferm de voluntat. La costa cimera estava defensada per una gelera llarga i de forta inclinació. Vaig pensar que es quedaria al peu de la mateixa. Però no, estava decidit a pujar fins al cim. Ho va aconseguir. Al cim, totes les cordades van felicitar Carles. S'havia "empassat" durant tot el mati el seu vertigen. Havia fet cim!

Benvinguts sigueu a la nostra societat tots els joves que hi arribeu amb desigs de millorar-la. Però sigueu especialment benvinguts aquells que voleu abordar els problemes radicals des de la consagració al Senyor.

Que Déu us beneeixi, joves amics, i que augmenti el fruit de la vostra tasca militant i evangelitzadora.

DR. RICARD-MARIA CARLES
Arquebisbe de Barcelona

El 5è multifestival David aplegà 700 joves

TARRAGONA.- Amb una valoració positiva, va acabar, al Monestir de Poblet, el V Multifestival David, que enguany ha aplegat prop de 700 joves vinguts d'Europa, Espanya i Catalunya. Aquestencontre de la música i l'art contemporani en clau cristiana, comptà amb la presència de 20 grups musicals forans, 20 d'autòctons i 40 professors per als seminaris i tallers.

Masal (França) era el grup europeu convidat. Edén (València), Brotes de Olivo (Huelva), Alberto y Emilia (Palència), Getsemani (Alcalà de Henares) i Juanjo Elezkano (Biscaia) eren alguns d'entre els convidats espanyols. De la Florida, Ximplement amb X, Genís Mayola, Bufanúvols, Xavier Florit o Vent de Llevant, entre d'altres, eren nous grups catalano-balears presents al DAVID'90. Però a més hi havia Crit (que venia d'un concert a Jaén i a l'arxiprestat de Sant Josep Oriol, de Barcelona, ambdós amb força èxit), Cridats, Shabat, Gamma, Músicajove, Edelweiss o Cambio de Sentido. També hi havia el clarinet del jove Oriol Romani.

Fra Marc, monjo de la comunitat de Poblet, explicava durant el DAVID'90 la història del monestir a través de les pedres. L'acompanyaven en altres tallers els claretians (Mariano Sedano, Joan Soler i Gonzalo Fernández), Jesús Ruiz (escolapi) i Olga Begué (professora a l'Escola Pia de Sarrià), i Mossèn Francesc Rius-Camps.

Parlaren del futur de la pastoral juvenil el pare Antoni Serramona, delegat diocesà a Barcelona, i Ramon Jara, delegat de la Conferència Episcopal Espanyola. Els joves podien escoltar també Angel Castiñeira (jove filòsof), Anto-

ni Bentué (teòleg entre els joves), Pilarín Bayés (dibuixant humorística de C.C.), Manuel Iceta (president de la Fundació Santa Maria), Josep Vilarrubias (consiliari general d'Hora-3), Albert Sàez i Ester Romero (de "Signes dels temps", a TV3), Ferran Cortès (Nando i dibuixant), sor Genoveva (la solidaritat a punt), Miquel Cortès (un seminarista de Barcelona), Carmelo Erdozaín (gran entre els joves músics creients) i Siro López (de Santiago a Poblet, de Joan Pau II a DAVID'90). El nivell dels seminaris va ser qualificat per Enric Hidalgo, un dels dos responsables de premsa, de "molt alt". També va destacar-ne el Via Crucis de dissabte al vespre, amb les estacions preparades per Siro López o Sandalio.

Noves iniciatives

D'entre totes les novetats que el DAVID'90 va presentar, destaquem primer el grup Ximplement amb X. Sorgit a finals del 1989, està format per amics de diferents creences cristianes "amb molta il·lusió per anomenar-nos germans en la fe. Explicuem el que creiem amb lletres i músiques pròpies". Afegiren a FULL JOVE que el DAVID'90 ha estat "interessant en el sentit d'una gran participació del públic. Que els joves continuïn sempre alegres i animats".

Molt aplaudit va ser també el taller de les Noves Comunitats amb representants d'Emmanuel, Comunidad del Arca, León de Judá, Verbum Dei i Adsis.

Finalment, cal destacar dos musicals. Un, la Representació de l'Assumpció de Santa Maria, amb text anònim del s. XIV i cantat pels feligresos de La Selva del Camp (Tarrago-

na). I l'altre, el musical "Con una peseta", sobre les aventures d'Enric d'Ossó i Antoni Gaudí per edificar el col·legi de les Teresianes de Ganduxer, a Barcelona, que enguany compleix el centenari. M. Victòria Molins, lletrista: "Enric d'Ossó deia 'a temps nous, mitjans nous', i Crist no és únicament a les esglésies; és al món d'avui. El món d'avui és el de la música".

"El Multifestival David és un salm del nostre temps"

Heus ací, a continuació, algunes opinions recollides per FULL JOVE durant el Multifestival David 1990.

Dr. Ramon Torrella, arquebisbe i primat: "Que la vostra trobada a Poblet us ajudi (joves) a redescobrir la llum de l'Esperit que porta a la Font d'aquella aigua viva que mai no s'estronda."

Dom Maur Esteve, abat de Poblet: "Acolлим el 5è. Multifestival David en un monestir que segueix una regla del segle VI, amb un capítol dedicat a l'acolliment d'hostes."

Lluís-Alfredo, director del DAVID: "Aquest Multifestival'90 ens ha donat molts ànims per seguir endavant. Estem molt contents. Que els joves comparteixin a les seves parròquies, col·legis i moviments, el que han après aquí."

P. Antoni Serramona, delegat: "El Multifestival David és una cosa que s'ha de conservar, perquè són els salms del nostre temps: lloança al Senyor, pregària."

Mn. Albert Taulé, compositor: "Aquí hi ha un camp de treball impressionant. Jo he fet una conversió i crec, ara, que és urgent evangelitzar els joves amb la música."

P. Joan Faner, salesià: "Felicito els qui hi han vingut perquè saben on és el bo i millor. A aquells que no han vingut, els convidaria que fessin un esforç per conèixer el DAVID. Quan l'hagin conegut, ja estaran conquerits."

M. Victòria Molins, periodista: "Els joves del DAVID són joves fermes, amb esperit de sacrifici i joia. L'any que ve tornaré per treballar amb ells."

Juana Crespo, Verbum Dei: "A part de la música i el ball, hem de cercar la relació amb Jesús."

Joaquim Alcazar, Emmanuel: "Acosteuvos al cor de Jesús."

JOAN D'ARQUER i TERRASA

J.d'A.i.T.

Pregària per a les vacances

Per què, Senyor, la nostra ànsia de llibertat?
Per què la nostra set d'amor?
Per què els anhels d'infinitud?
Per què els desitjos d'escalar els cims invencibles?
Per què la nostra admiració per la bellesa?
Per què restem astorats davant les postes de sol?
Per què la melangia dels capvespres?
Per què ens encisa la mar?
Per què ens fascinen els ulls dels infants?
Per què aquesta nostàlgia que sentim en no ser compresos?
Per què la por que algunes amistats no siguin eternes?
Per què?
Fés, Jesús, que ens deixem atreure cap a Tu.
Tu ens dius:
"Jo sóc la llum del món.
Qui em segueixi no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida" (Jo 8:12).
Obre'ns a la teva presència, Senyor.
Ajuda'ns a escoltar-te.
Omple'ns del teu Esperit.
Aleshores... reflorirà la nostra vida, experimentarem que ens estimes de forma indefallent i el nostre cor s'omplirà de pau i de descans.

RAIMON NEGRE, S.I.

Músicajove i infants

A la Parròquia de Sant Isidor, el grup Músicajove i Lluís-Alfredo, director del Multifestival David, van estrenar dues composicions de l'Evangelí segons els infants, dues de la versió castellana d'Obrim camins, i dues cançons més adaptades per Músicajove.

Així mateix, nens de 7 a 14 anys, van participar en el concurs Cançons Amigues que Caritas Diocesana de Barcelo-

na va organitzar amb l'objectiu de sentir més de prop la veu d'infants i adolescents. Soleadat, atur, desarrelament, malaltia, guerra, racisme, droga, germanor, amistat i solidaritat foren temes i valors per a 95 cançons, 31 col·legis i 3 parròquies. Les cançons parlen de lluitar per un món millor.

I al teatre del Centre Catòlic de Sants va tenir lloc, a la darreria de la primavera, per part dels joves de l'Associació

d'Antics Alumnes del Col·legi Marista de Sants, a Barcelona, l'estrena d'aquest musical que, amb lletra i música del grup Kairoi, "recorda moments clau en la vida" de Marcel·lí Champagnat, fundador dels Maristes.

Marcel Montori, jove germà marista, afegí que "Marcel·lí continua viu i també, malgrat que ha pujat el nivell adquisitiu econòmic, continuen mancants les mateixes

necessitats psicològiques i afectives".

El pare Ramon Benseny, provincial a Catalunya, assistí a aquesta representació de 35 actors, d'edat entre 5 i 20 anys. Daniel Ibáñez (Marcel·lí) va dir textualment a FULL JOVE: "Jo diria als joves que ajudin a transmetre la fe per tot arreu. Malgrat els problemes, Maria els ajudarà".

NOSTRA SENYORA DE LA SANTA CINTA

NOSTRA SENYORA DE LA SANTA CINTA

Tortosa guarda com preuada reliquia dos pams de la "Santa Cinta". Un altre fragment de deu pams es perdé l'any 1937.

La "Santa Cinta" no és pas una veta, és un cinyell o faixa d'un pam d'amplària per dotze de llarg que un inventari del 1347 descriu així:

"Item te el Monge Major en una caixa de fust pintada, una Cinta, la qual es diu esser de Sancta Maria, la qual es de seda blanca, et es feta á manera de exarsia de pescar, la qual presta a les dones que van en part en non poden enfantar, et es nuada en sinch lochs, et hay XII pams de llonch, é més de un de ample, e, als caps es feta a manera de trena de fil o de cayrel, et hay un tros de cuyro lligat a cada un cap, de quatre palms, la qual se diu que Sancta Maria la ha tinguda Cintada en esta iglesia, com 'hic apparef', segons pus llongament es contingut en un miracle, lo qual es escrit en alguns llibres, segons ques diu."

La tradició tortosina, que canten tots els goigs de la "Santa Cinta" fou recollida en un relat que, tret dels Breviaris antics de la Seu, fou aprovat l'any 1508 per l'autoritat eclesiàstica i publicat el 1626. En fem un breu resum:

"Hi havia a Tortosa un clergue —signora el nom— molt virtuós i devot de Maria. Un dia, a mitja nit, fou portat miraculosament des de sa casa a les portes de la Seu, i oi que a dins cantaven el Te-Deum. Entristit es deia: M'he dormit, i faig tard... però, com és que, essent dia ferial, canten el Te-Deum, propi dels dies festius?"

"Tot entrant veié una gran claror i molts àngels distribuïts en dos cors amb vestits blancs i ciris a les mans. Aquests li donaren un ciri i l'encaminaren vers l'altar major. Allí hi havia, asseguda en un tron i cenyint corona de reina, una senyora amb dos ancians al seu costat. Ella preguntà al sacerdot si la coneixia. Ell respongué que ho sospitava, però no acabava de comprendre. Llavors la senyora digué: Jo sóc la Mare de Déu, i aquests dos són Sant Pere i Sant Pau.

"Llavors el clergue caigué de genolls tot dient: Com és que jo, indigne pecador, hagi merescut la gracia de veure-us a Vós, la Reina del Cel?"

"Maria respongué: No temis, perquè has estat servidor meu, has merescut de veure'm en aquesta vida... i com que aquesta església està edificada per honorar-me i els tortosins cuiden de venerar-me i servir-me, com a penyora del meu amor us entrego aquesta Cinta, feta per mi i que em ceneix; us la deixo damunt l'altar. De tot això fes-ne relació al Bisbe, a la clerecia, a la ciutat i al poble.

"Potser no em creuran —objectà el clergue—. I Maria replicà: El Monjo Major des de dalt el cor ho ha vist tot, tots dos fareu el que us dic.

"Desaparegué la visió i el sacerdot es trobà de nou fora del temple que tenia les portes tancades. Ja a casa seva rumiava el que li havia passat quan oi que a la catedral tocaven a Maitines. Totseguit marxà cap a la Seu, i en veure-hi el Monjo Major li preguntà: Heu vist el que fa pocs moments ha passat aci dins? Si, digué el Monjo. I, en encendre els ciris de l'altar, tots dos van veure el Cinyell que Maria havia deixat.

"Acabat l'Ofici de Maitines comunicaren el fet als canonges i demés clergues i l'endemà de dia al Sr. Bisbe que, havent convocat els ciutadans, feu que el sacerdot i el Monjo Major manifestessin el succés, i totseguit disposà una Processó per la Ciutat, portant aquell obsequi de Maria, la Santa Cinta, amb grandíssima devoció. Acabada aquesta el Bisbe beneí el poble amb la Santa Cinta i la guardà dins el Sagrari."

Modernament l'historiador tortosí Enric Bayerri en la seva voluminosa obra *Historia de Tortosa y su comarca (1939-1960)* opina que el fet s'esdevingué el 1179, d'acord amb altres autors.

Actualment la diòcesi de Tortosa celebra la festa de la Mare de Déu de la Cinta, Patrona de la Ciutat, el primer dissabte de setembre. Litúrgicament a la Ciutat és Solemnitat, i als demés llocs és Memòria Obligatòria.

SANTIAGO CASANOVA GINER, *pvr.*

ruta

La capella de la Mare de Déu de la Cinta, està situada dintre la Catedral de la ciutat de Tortosa. Des de Tarragona cal seguir la carretera N-340 fins a L'Aldea, on a la dreta entronca la C-235 fins a Tortosa. També es pot fer la ruta per l'autopista A-7 fins la sortida 40, que enllaça amb la citada carretera C-235.

ALLOTJAMENT I MENJAR

A Tortosa hi ha quatre hotels, molts restaurants i tota classe de serveis.

J.M.J.

GOIGS DE NTRA. SRA. DE LA SANTA CINTA

CALENDARI CATALUNYA CRISTIANA JULIOL 1990

MARIA SANTÍSSIMA DE MISERICÒRDIA

MARIA SANTÍSSIMA DE MISERICÒRDIA

A la darrera dècada del segle XVI la llavors vila de Reus, va sofrir el mateix que la resta de Catalunya, una de les múltiples pestes que periòdicament assolaven la nostra terra.

El dia 17 de novembre de 1575 havia estat batejada amb el nom d'Isabel, a la capital del Baix Camps, una nena filla de Joan Besora, modest menestral que es guanyava la vida teixint draps de llana, o sia fent de paraire com es deia en aquells temps.

Quan aquesta nena es féu grandeta, guardava un ramat d'ovelles pels voltants de la vila, llavors murallada. Pietosa de mena, pregava sempre a la Verge Maria i especialment li demanava que aconseguís que s'acabés la plaga de la pesta. Tantes vegades degué demanar-li que a primera hora del dia 25 de setembre de 1592, quan acabava de complir disset anys, i pasturava tota sola el seu ramadet, se li aparegué la Mare de Déu que, després de beneir-la, li ordenà que anés a Reus i digués als Jurats que regien la vila, que tornessin a fer cremar el ciri davant la seva imatge, tal com feien en altres temps, i serien deslliurats de la pesta. Ho va fer seguidament però tal com ella ja havia suposat, no li feren cas. Tornà consirosa al camp, pregà novament a la Verge que s'apiadés del poble i aquesta se li aparegué de nou.

Altra vegada li ordena que vagi a parlar amb els Jurats i els demani que encenguin la candela si volen que s'acabi la pesta. Perquè se la creguin li toca la galta i hi marca una rosa roja de color ben viu. Quan els Jurats saben la nova aparició de la Verge i veuen la rosa a la galta de la nena exclamen "MISERICÒRDIA!" i la pesta desapareix ràpidament. Varen encendre la candela i la rosa desaparegué de la galta de la Isabel.

Les dades exactes de les aparicions i de tot l'ocorregut, constaven en antics documents conservats a l'arxiu del convent de PP. Franciscans de Reus, destruït l'any 1835, escrits que deien que va anomenar-se, des de llavors, Mare de Déu de la Misericòrdia, la imatge que es venerava en la capelleta del carrer de Monterols baix el títol de Verge de Betlem, imatge que va ser traslladada al santuari construït en els terrenys on va aparèixer la Verge i que desaparegué durant la devastació del santuari l'any 1936.

La imatge que es venera actualment, és còpia de l'antiga, i la va esculpir Enric Monjo i policromar P. Veciana.

Cal remarcar que els Jurats de Reus acordaren aixecar la capella el mateix any 1592; el 1594 varen comprar els terrenys i el 1602 l'ermita estava acabada, capella que va engrandir-se a mitjan segle XVII.

Com ja s'ha dit, l'any 1936 el santuari va ser cremat i devastat, desapareixent tots els seus tresors, a més de la imatge de la Verge. El 1939 va iniciar-se la seva restauració que va durar fins el 1941, i el 1954 va procedir-se, amb tota solemnitat, a la coronació canònica de la imatge de la Verge de Misericòrdia.

Moltes i moltes han estat les vicissituds per les quals ha passat el santuari des de la seva erecció, però la pietat i amor dels reusencs a la seva Verge de Misericòrdia, han superat sempre els fets adversos. J. Bertran Borràs va fer-ne un detallat estudi l'any 1954, en el seu llibre "Nuestra Señora de Misericordia y su Santuario de Reus", del qual n'hem extret aquestes breus notes.

* * *

Des de segles enrera, l'amor dels devots de la Verge de Misericòrdia s'ha expressat cantant-li els seus goigs. En són innumbrables les seves edicions, especialment en la forma tradicional d'imprimir-los, o sia en un full mida foli, amb els ornaments habituals (imatge, florons, orla). Torrell de Reus, l'any 1963, va editar una carpeta amb vint-i-nou facsímils de goigs en català i castellà de la Verge de Misericòrdia i, com a cloenda, els dedicats a "los Santos Mártires Vicente, Próspero y Victorino, cuyos cuerpos se veneran en el Camarin de la Hermita de Maria Santísima de Misericordia, de la Villa de Reus" - Reus. F. de P. Compte. 1816. Des de l'any 1963 fins ara han aparegut noves edicions.

CARLES BABOT i BOIXEDA

ruta

El Santuari de Misericòrdia ara queda en zona urbana, al final del passeig de Misericòrdia. Des de Tarragona, la seu episcopal, cal seguir la N-420 fins a Reus (13 km).

ALLOTJAMENT I MENJAR

A Reus hi ha hotels i restaurants de diverses categories. A Tarragona hi ha tota mena de serveis de totes les categories.

J.M.J.

GOIGS MARIA SANTÍSSIMA DE MISERICÒRDIA

CALENDARI CATALUNYA CRISTIANA AGOST 1990

COSTUMS I TRADICIONS

El sant espellat a Sants

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Una vegada era un rei... No, aquesta és una altra rondalla. Volia dir que una vegada, al poble de Sants, a la rodalia de Barcelona, quan aquesta ciutat encara no s'havia cruspit els petits núclis que l'envoltaven, hi vivia un home de bona jeia, dels que no són capaços de fer mal a ningú.

Malgrat això, com que era cristià, hagué de sofrir les ires dels pagans, els quals volien fer-lo abjurar. Ell preferí fer-se'n la pell, i mai tan apropiada la frase popular, puix que la hi llevaren.

A Sants hi havia moltes mosques i el bon home, sense pell, les sofria i sentia picar damunt la carn viva. No sé qui va dir-li que a Barcelona no hi havia mosques i es disposà a anar-hi.

Carregat amb la pell a l'esquena, arribà al portal de les muralles i els portalers volien fer-li pagar els drets d'entrada de mercaderies; com feien més tard els burots i, avui encara, els duaners. Debades l'home, que ja haureu endevinat que es deia Bartomeu i tirava per sant, intentà donar-los ententent que essent pròpia la pell

no hauria de pagar res. Ells que sí i ell que no. Finalment trobà la solució: posar-se la pell i, davant l'evidència, els portalers el deixaren passar. I amb mosques o no, es trobà tant bé que ja no deixà la pell per res.

Ja compreneu que històricament les coses no anaren així, però la brama popular ho transforma tot. El cas és que a Sants com a d'altres llocs el tenen per patró. A Igualada, sobretot des del segle XIII, puix consta que ja el 1282, o el 1288, sant Bartomeu tenia una esglésiola erigida pels blaquers que l'havien nomenat patró. I començaren la festa major en honor de "monsenyer sent Barthomeu" des del segle XIV. Festa, aleshores, amb còssos o curses i concursos de força i agilitat, ofici solemne i balls populars com la "moixiganga", els bastoners, les "pastoretas" i l'antiquíssima i autòctona "Patera".

Saltem dels grans cultes a

un dels més modestos, com és el de Sant Bartomeu de Fruerau, nom del congost on té erigida una església i per on s'escola el torrent que s'aboca al Montsant.

El seu origen és llegandari i s'explica més o menys així: Temps era temps, hi havia un prior a Scala Dei, de nom Guerau. Per raons no massa clares, fugí del convent. Uns diuen que per enamorament d'una donzella de les Garrigues; d'altres que per haver-se enfredorit la seva fe. El cas és que quan estigué al Montsant, sentí arrepentiment i, contrit, es disposà a fer vida ascètica. Per això erigí una esglésiola a sant Bartomeu, de qui era devot.

Amb el temps la seva fama de santedat s'esbombà i fins se li atribuïen miracles. I aquell fra Guerau donà nom a l'indert, i podríem dir que cognom al sant de la nostra història: Sant Bartomeu de Fruerau.

Preguem-li amb els goigs de Pere Benavent: "Si el Montsant us acollia / perfumat i lluminós, / no ens negueu pas l'alegria, / Bartomeu, sant gloriós!"

LA SARDANA I LA DANSA

Els esbarts, fora de casa

Les formacions d'esbarts dansaires, els mesos de juliol i agost tenen una marcada activitat en actuacions a l'estranger o per la península, coincidència generada pel fet que, no essent conjunts professionals, han d'aprofitar els dies de lleure de les vacances per fer aquestes sortides que, per altra banda, són una recompensa merescuda per les moltes hores de treball que exigeix la posada a punt d'aquest conjunts.

Fem esment d'algunes d'aquestes sortides:

L'Esbart Sant Martí, de Barcelona, dels dies 9 al 19 d'agost, és a Itàlia, acompanyat de la cobla Ciutat de Berga, per participar al Festival Internacional d'Alatri i fer també algunes actuacions a localitats properes a Roma i Nàpols.

L'Esbart Ciutat Comtal, de Barcelona, va actuar fins al dia 15 d'agost en una sèrie de recitals a Polònia, com a intercanvi de les visites que recentment ha fet a Catalunya el grup polonès "Jaromiry", invitat pel grup català.

L'Esbart Dansaire del Vallès, del dia 12 al 21 d'agost, és a Itàlia per participar al festival Internacional de Palermo, també en una acció d'intercanvi promoguda per les JIF-Catalunya.

L'Esbart Folklòric d'Horta, els dies 14, 15 i 16 ha viatjat a la regió de Càceres, per representar Catalunya al festival d'aquella ciutat.

L'Esbart Dansaire de Rubí, també en una operació d'intercanvi promoguda per les JIF-Catalunya, ha fet actuacions a l'URSS, concretament a la ciutat de Leningrad.

L'Esbart Dansaires Lleidatans, el 21 d'agost, fins al 3 de setembre, va a Itàlia, a Agrigento, per participar al Festival d'aquesta ciutat.

L'Esbart Català de Dansaires, els dies 11 i 12 d'agost, fa unes actuacions a la localitat murciana de Jumilla.

L'Esbart Sant Marçal, de Cerdanyola, del 15 al 25 d'agost, és de viatge per Bulgària, on participa en un festival internacional d'aquell país; l'hi acompanyen els joves músics de l'Escola de l'Ateneu de Cerdanyola.

JOSEP VENTURA

RACÓ DEL LENGUATGE

Oir, sentir i escoltar

Aquells de vosaltres que hàgiu aprofundit en el coneixement de la llengua catalana i us hàgiu arribat a enfrontar amb la conjugació dels verbs irregulars exhaustivament, n'haureu trobat algun de ben estrafolari.

El present d'indicatiu del verb oir fa: oei-xo, oeixes o ous, oeix o ou, oïm, oïu, oeixen o ouen. Algunes d'aquestes formes, com: ell ou, són veritablement insòlites i encara que les podem trobar en els clàssics, en el llenguatge modern ja no s'usen. Tant més quan és fàcil comprovar que el verb oir ha caigut en desús pel que fa al seu sentit general i s'ha quedat només amb l'alt privilegi de designar una sola acció: oir missa.

Sentir, doncs, s'ha convertit en el verb de percepció que cobreix l'expressió de les sensacions, pertanyin al sentit corporal que pertanyin, llevat del de la vista, i especialment al de l'oïda: Sento l'olor del llessamí i el cant del rossinyol. En el guisat de conill, s'hi sentia el gust fort de les herbes. Sento fred i dolor alhora. Sentíem els trons i la mullena del xàfec.

El verb sentir també ens transporta al món de les sensacions espirituals: Se sentia la tragèdia que flotava a l'ambient. Sento una gran tristesa per la mort de l'amic. Sento haver-me de fer tan pesat.

Pronominalment, ens ajuda a precisar el nostre estat físic o espiritual: Em sento cansat i decebut. I a fer constar la sensibilitat dolorosament afectada: El van menysprear i se'n va sentir molt.

La sordesa també s'expressa amb el ma-

teix verb reforçat pronominalment amb hi: Abans hi sentia molt bé, però des de l'accident no hi sent de l'orella esquerra.

Tot el que té de passiu i receptiu sentir ho té d'actiu i intencional escoltar. Els que no són sords senten tota mena de sorolls. Agradables com l'oreig entre les canyes, el rierol que baixa enmig de còdols, la cantadissa dels ocells, el murmuri de les abelles, la melodia suau a poc volum. I ingrats, com el trànsit dels carrers, la televisió massa alta dels veïns, els estrèpits industrials, els crits i els insults de les persones que es barallen, les estridències de segons quines músiques modernes. Generalitzant, els podríem dividir en sons i sorolls, i en podríem fer una tria: els que volem sentir, els que volem escoltar i els que no voldríem sentir ni escoltar, perquè són veritables agressions contra la pau, la tranquil·litat i la salut. També trobem escoltar-se, que pot significar dues coses: autocomplaença i preocupació excessiva per la pròpia salut. És d'aquells que quan parlen, s'escolten. No l'agafarà mai cap malaltia de sorpresa, s'escolta molt.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

En un hipermercat prop de Mataró veig que han retolat la secció de roba per a homes amb un CAVALLERS. Una traducció massa literal, no us sembla?

ALBERT PERA

CUINA

Xampinyons vienesos

2 safates de xampinyons 3 cullerades de farina
50 gr; de mantega 1/2 litre de llet
25 gr. de formatge ratllat Un polsim d'herbes
1 llauneta de tòfona de Provença

Renteu els xampinyons, escorreu-los i talleu-los les cues deixant els caps sencers. Fregiu-ho tot amb 25 gr. de mantega, tireu-hi una mica de sal i una mica de polsim d'herbes de Provença, remeneu-ho i escorreu-ho, reservant el suc.

En una plata de forn que es pugui presentar a taula poseu primer les cues i després els caps sencers. Prepareu la beixamel posant en un cassó els 25 gr. de mantega amb tres cullerades de farina, remeneu-ho una mica sobre foc suau, després aneu-hi afegint 1/2 litre de líquid bullint, barrejant el suc colat de coure els xampinyons i el que manqui de llet, afegiu-ho a poc a poc i remenant sense parar, tireu-hi la tòfona tallada a bocins, i el seu suc, remeneu una mica i cobriu amb la beixamel tots els xampinyons. Tireu-hi per sobre formatge ratllat, uns trossets de mantega i gratineu-ho al forn uns minuts.

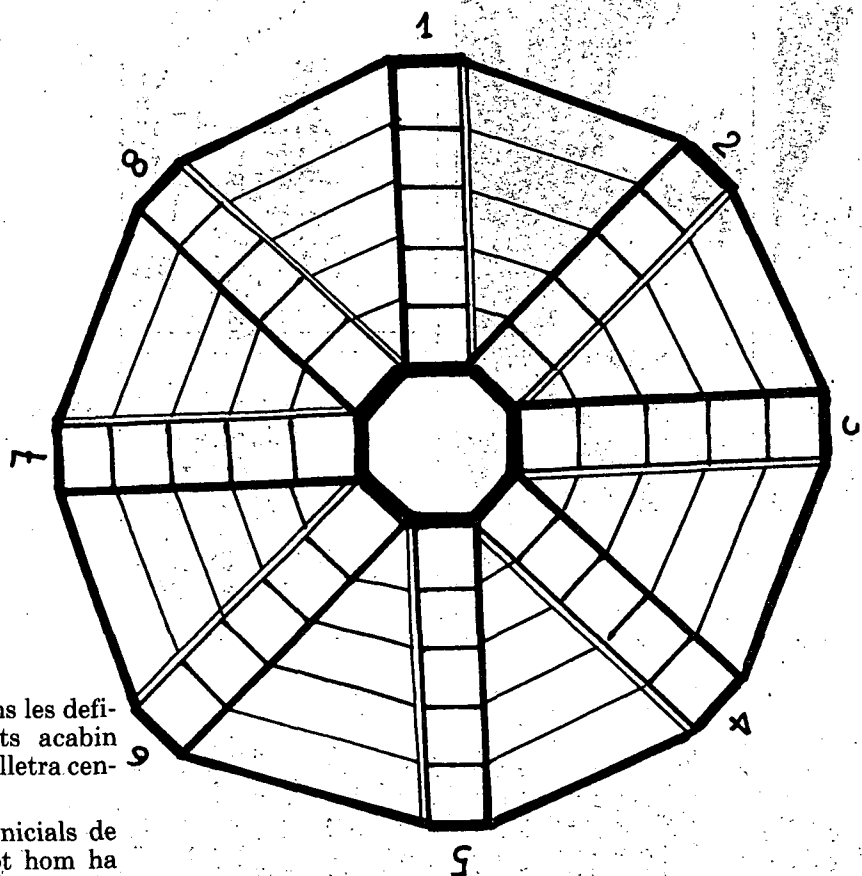
MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

per una medicina
SOLIDÀRIA
amb el tercer món

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

OCTÀEDRE

Cerca vuit mots segons les definicions, i que tots acabin amb la mateixa lletra central.

Amb les inicials de cada mot hom ha de fer una paraula, segons definició.-

LLETRA CENTRAL:

A LES INICIALS: Virtut cardinal.

- 1.- Una de les "darreries de l'home".-
- 2.- Que té la propietat de cremar.-
- 3.- Relatiu al dissabte.-
- 4.- Mineral que cristal·litza en el sistema ortoròmbic.-
- 5.- Signe que permet de presumir una cosa amb algun fonament.-

- 6.- Ocell de plomatge groc molt refilador.-
- 7.- Dit dels nord-americans d'origen anglo-saxó.-
- 8.- Que pot viure en un medi terrestre i aquàtic.-

Lletra central: I

A les inicials: JUSTÍCIA.-

FILATELIA

per ENRIC GRAUPERA

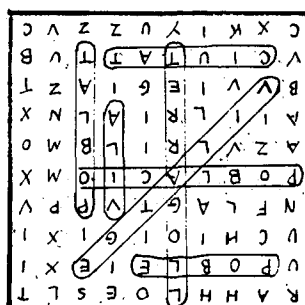
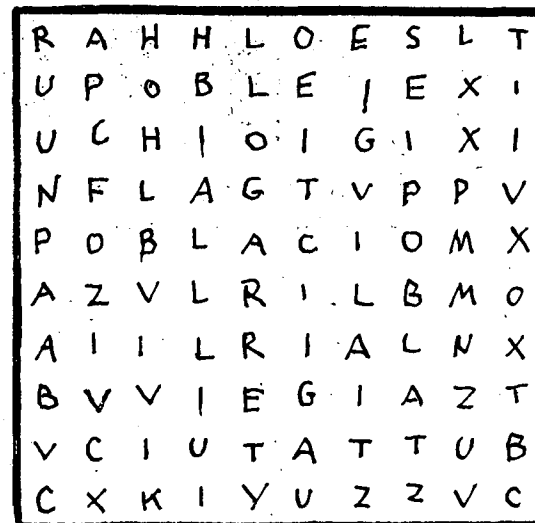
Lluís Beltran, sacerdot i militar

Lluís Beltran, capellà i enginyer militar argentí, de Mendoza (1785-1827). Capellà d'un regiment el 1814, tinent el 1815, i encarregat de la Mestrança de l'exèrcit. El 1816 abandonà la carrera eclesiàstica; després fou ascendit a capità. Pels seus mereixements rebé les més altes distincions i el títol d'heroi defensor de la nació.

SOPA DE LLETRES

per SNOB

CERCAR 7 MANERES DE REFERIR-SE A UN NUCLI URBA

SOLUCIÓ

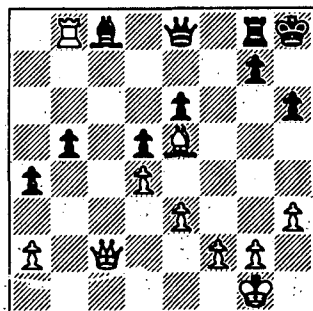
DIAG: Vilatge.
VERT: Logarret, vila, poblat.
HORI: Poble, població, ciutat.

ESCACS

per JAUME MORA

DIAGRAMA 338
Blanques juguen i guanyen

Al blanc li plauria fer un mat d'aquells, però, si no l'ajudeu, no podrà.

Solució al diagrama 337

1 ... c7-c6 i les blanques abandonaren.

- 7.- Amfibí.
- 7.- Lanquí.
- 6.- Canari.
- 5.- Índic.
- 4.- Topazi.
- 3.- Sabatí.
- 2.- Ustori.
- 1.- Judicí.

Solució:

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món."

Fra Juan José Aristi. BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

JOAN ESCOLA VALLERIFRE, 5 47020 LINARO (FO) ITALIA	8.700.- Ptes.
FRANCESC TRILLA 78975 COSTA MARQUES RONDONIA BRASIL	10.650.- Ptes.
RADIO CARITAS CASILLA 587 ASUNCION PARAGUAY	10.650.- Ptes.
BUYANGO CATHOLIC MISSIONS P.O. BOX 753 MARAGOLI KENIA (EAST AFRICA)	11.400.- Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
 Direcció Tel.
 Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner
 (nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:

Domiciliació: Banc/Caixa
 Sucursal n.º
 N.º compte corrent
 Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població Data

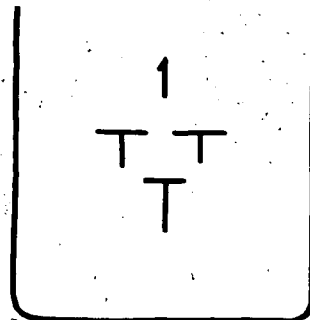
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

JEROGLÍFIC

per SNOB

¿QUÈ HAS ROMPUT?

Solució al 568

IODIC

I O DIC

SUPER-JORDI

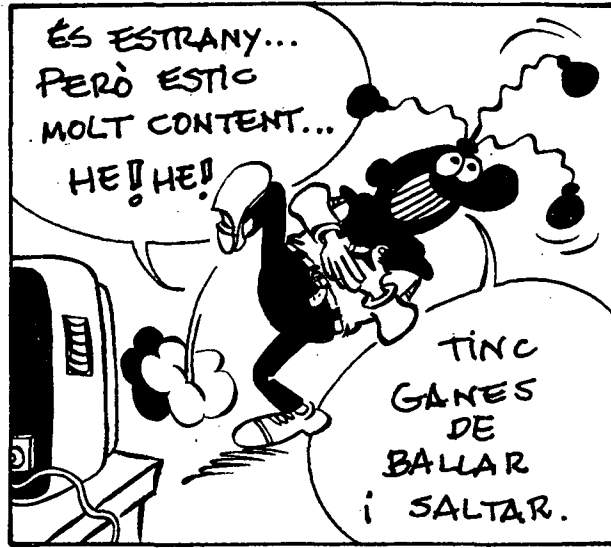
NO SÉ PAS QUE
EM PASSA QUE
EM SENTO ÀGIL
I LLEUGER...

TINC
GANES DE
CANTAR.

SALTO
BALLO

ÉS ESTRANY...
PERÒ ESTIC
MOLT CONTENT...
HE! HE!

TINC
GANES DE
BALLAR
I SALTAR.

AI, QUINES
GANES QUE
TINC DE
RIURE...

SALTO
BALLO

ÉS ESTRANY...
JO QUE SÓC
TAN SÈRIOSA
I TIBADA...

VAIG A VEURE EN QU'IMET
QUE ÉS MOSSO DESQUADRA
I HO SAP TOT.

PST!
QU'IMET,
QUÈ PASSA
AVUI?

... QUE TOT HOM ÉS
FELIÇ I AMB GANES
DE BALLARUGUES.

ÉS QUE AVUI LA ONU
L'HA DECLARAT "DIA
MUNDIAL DE LA FELIÇI-
TAT" I NINGÚ NO POT
ESTAR
TRIST.

66

GALI

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 524

Històries d'Eixerits

Ja torno a ser a casa

Una mica enyorat, però content. Després de tot, no em puc pas queixar. He passat divuit dies de vacances a fora. Això sí, acostumat a la fresca que feia en aquell poblet, sobretot al capvespre i a les nits, aquí tinc molta calor. A més, com que tinc la finestra oberta, entre els sorolls i la calor em costa més de dormir.

El gerani que tinc en un test a la finestra, l'he trobat mig mútic. És clar, tants dies sense regar-lo... Ara el rego cada dia, i estic segur que ben aviat farà una altra cara.

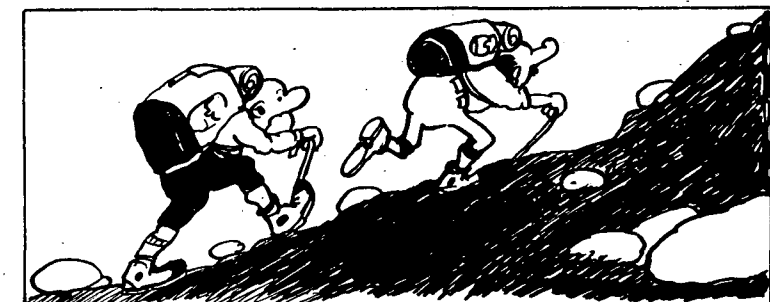
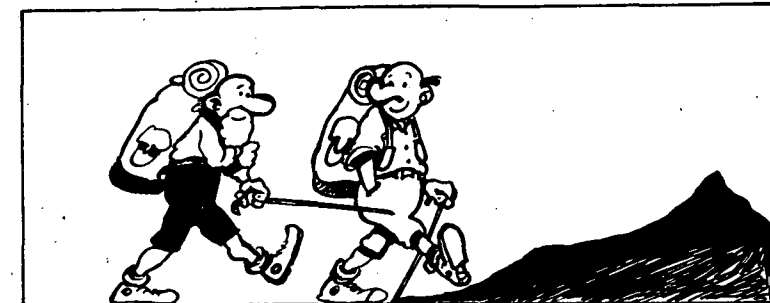
Ah! però he tingut una alegria... El senyor Joan de "Catalunya Cristiana" m'ha portat en un paquet les cartes i postals que molts Eixerits i Eixerides m'heu enviat. Les he esteses totes sobre la taula del menjador, i les he llegides d'una en una, més d'una vegada i tot. Gairebé em roda el cap anant amb el pensament d'un lloc a l'altre, perquè fins i tot n'hi ha dues que vénen de països estrangers.

No sé pas si cabran a la caixa buida dels meus tresors (us en recordeu d'aquella caixa buida de cigars que em donà el pare?). Em sembla que no. Ja en trobaré una altra.

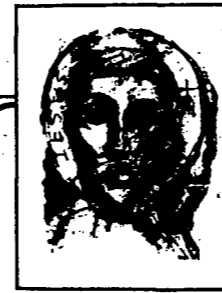
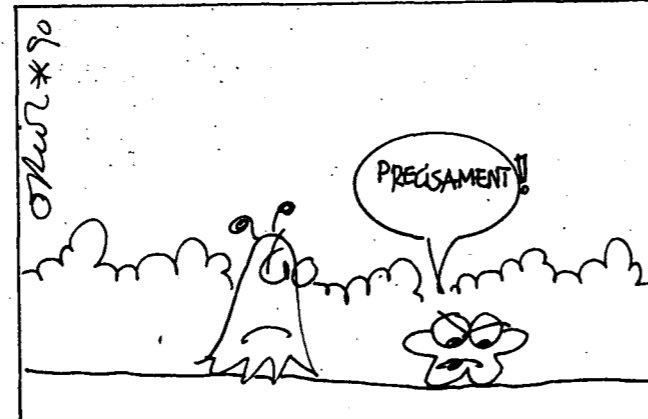
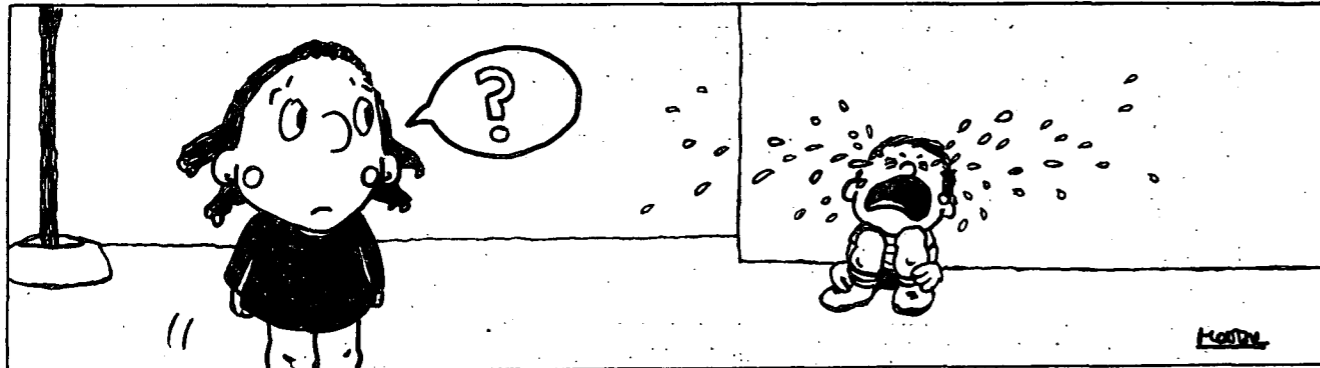
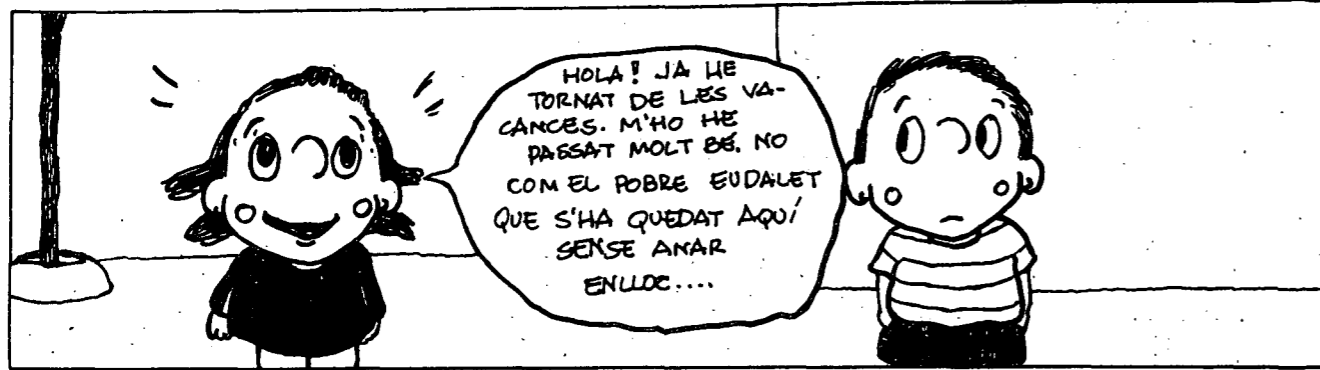
Obro les cartes. Llegeixo les postals: "Estimat Eixerit", "Hola, Eixerit maco"... I el cor em fa uns salts! La mare, quan em veu tan content, se'n riu una mica. Però jo sé que ella també està contenta.

Demà mateix començaré a escriure-us a tots aquells que heu posat l'adreça de casa vostra. De debò que és molt bonic "ser amic" i "tenir amics". Encara, bones vacances!

L'Eixerit

UN GELAT?

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 15, versets del 21 al 28 (Mt 15, 21-28).

Reflexionem: 1. Els "críts" d'aquesta mare, que no parava de cridar, fan tornar la pell de gallina. És una mare anglosxada per la malaltia de la seva filla. (Sovint, els orientals, amb el mot "dimoni", volien dir això). Jesús, "sembla" no fer-li'n cas. Ella, però, tenint present el patiment de la seva filla, portada per la força del seu amor, insisteix una i altra vegada, trucant a les portes de l'amor i de la tendresa de Déu.

2. Jesús sabia que la difusió de l'Evangeli més enllà de les fronteres d'Israel seria missió dels Apòstols i de l'Església. Però la dona insisteix. No s'enfada pel que Jesús li diu, ni obre el seu cor al despit. Amb una actitud dramàtica i humil, s'agenolla al seus peus, i diu: "Senyor, socorre'm".

3. Jesús "sembla" no cedir. En el fons, però, està admirat de la fe d'aquella dona. (M'hauria agradat poder mirar als ulls de Jesús, quan li parlava tan durament!) La dona sabia molt bé que el dolor humà commou la tendresa de Déu. Finalment Jesús li digué: "Dona, quina fe més gran la teva! Que se't faci tal com vols." Un cor net i humil commou el cor de Déu.

El mossèn

Forats a la roba

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para, vivia un vell sastre que es passava el dia cosint i cosint. Americanes, pantalons, camises; el vell sastre havia de treballar molt per viure. Era un home molt pobre, però molt treballador.

Heus aquí que un matí en obrir l'armari on guardava la seva feina, el sastre va trobar-se amb una desagradable sorpresa: la roba era plena de forats!

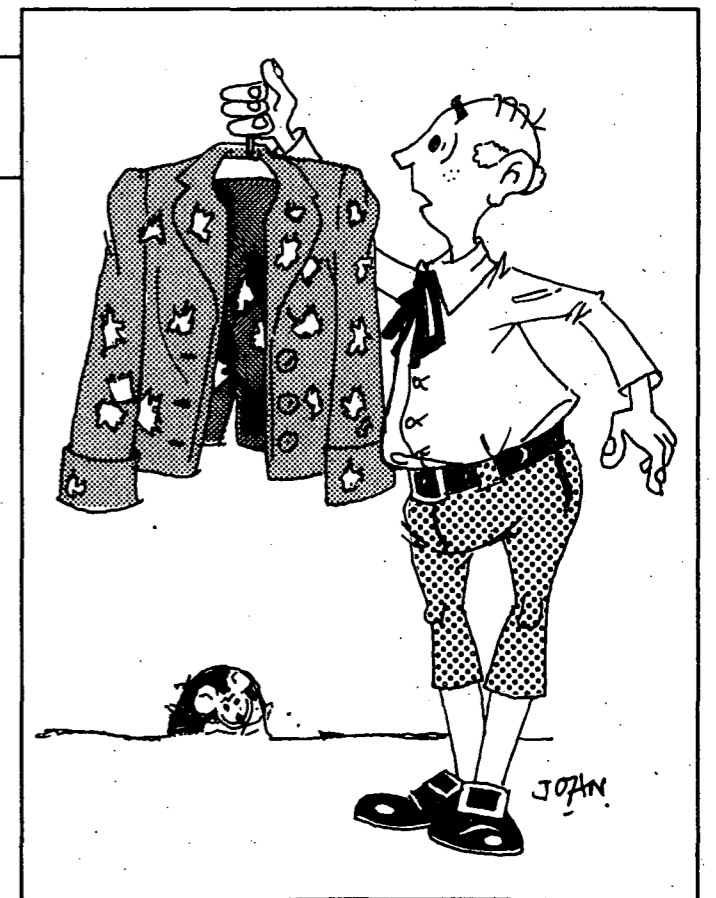
-Oh, noi Déu meu! ara què faré?, què serà de mi? -es lamentava el vell sastre- segur que ha estat aquell ratolí empipador i trapella.

El vell sastre va decidir que havia de fer alguna cosa i se'n anà directament a casa del jutge. Volla que es trobés el culpable d'aquella malifeta i va expressar-li les seves sospites sobre el ratolí. Però quan el jutge va començar les investigacions, el ratolí va acusar el gat. En demanar-li al gat, aquest va acusar el gos. El gos va acusar el bastó. El bastó va acusar el foc. El foc va acusar l'aigua. L'aigua va acusar l'elefant. I l'elefant tornà a acusar al ratolí.

Tots volien provar la seva innocència acusant els altres. I el jutge no aconseguia treure'n l'aigua clara. Cansant de discussions, el jutge va prendre una decisió salomònica:

-Com que no sé qui de vosaltres és el culpable, deixaré que us castigueu l'un a l'altre -va sentenciar.

I així, el gat empaltà el ratolí, i el gos mossegà el gat, i el bastó va pegar el gos, i el foc cremà el bastó, i l'aigua

apagà el foc, i l'elefant es va beure l'aigua, i el ratolí espartà l'elefant. I això dia rera dia. I des de llavors que sempre ha estat i serà el mateix.

Anna

DIUMENGE - 19

- 11.45 Sardanes.
12.00 Jazz.
13.00 Esports.
14.30 Telenotícies.
14.55 El temps.
15.05 Dibuixos animats.
15.30 Jim West.
16.30 Pel·lícula tarda: "Blat".
18.05 Les aventures de Guillem Tell.
19.10 L'illa de les papallones.
19.35 Paradise.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.05 30 minuts.
21.35 Dallas (D).
22.45 Futbol.
23.25 Dimensió desconeguda.
23.50 Fi d'emissió.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES
18.30 T.N. Comarques.
14.30 Telenotícies. / El temps.
18.30 International Headlines.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.

DILLUNS - 20

- 11.15 Tres, catorze, setze.
13.00 30 minuts.
14.00 Caïm i Abel.
15.10 Veïns.
15.35 Farrington.
16.00 Dibuixos animats.
16.30 Pel·lícula: "Zambo, el rei de la jungla".
18.00 Dibuixos animats.
19.00 La dona biònica.
20.00 Dibuixos animats.
21.10 Gent del barri.
21.40 De professió Api.
22.10 Pantalla: "Dimecres de cendra".
23.55 Telenotícies.
00.15 Tot l'esport.
00.30 Dimensió desconeguda.
00.55 Fi d'emissió.

DIMARTS - 21

- 11.15 Acció ara.
11.45 Big World.
12.45 Thalassa.
14.00 Caïm i Abel.
15.10 Veïns.
15.35 Farrington.
16.05 Dibuixos animats.
16.30 Pel·lícula: "Els ciclistes voladors".
18.15 Dibuixos animats.
19.00 La dona biònica.
20.00 Dibuixos animats.
21.10 Gent del barri.
21.40 Amb l'aigua al coll.
21.50 Així és la vida.
22.45 L'agència.
23.45 Telenotícies.
00.05 Tot l'esport.
00.30 Dimensió desconeguda.
00.55 Fi d'emissió.

DIMECRES - 22

- 11.15 Basquetmania.
12.15 Veles al vent.
12.45 Així és la vida.
14.00 Caïm i Abel.
15.10 Veïns.
15.35 Farrington.
16.00 Dibuixos animats.
16.30 Pel·lícula: "Un poli".
18.00 Dibuixos animats.
19.00 La dona biònica.
20.00 Dibuixos animats.
21.05 Sorteig Loto 6/49.
21.15 Gent del barri.
21.45 Cinema 3: "Els duelistes".
23.20 Informatiu cinema.
23.50 Telenotícies.
00.10 Tot l'esport.
00.35 Dimensió desconeguda.
01.00 Fi d'emissió.

DIJOURS - 23

- 11.15 Futbol 90.
12.15 Circ.
12.30 60 minuts.
14.00 Caïm i Abel.
15.10 Veïns.
15.35 Farrington.
16.30 Pel·lícula: "Dues nits amb Cleopatra".
17.40 Dibuixos animats.
19.00 La dona biònica.
21.10 Gent del barri.
21.40 Betes i films.
22.15 La màgica màgia.
23.20 Les coses dels famosos.
23.50 Telenotícies.
00.10 Motor a fons.

- 00.40 Tot l'esport.
01.05 Dimensió desconeguda.
01.30 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 24

- 11.15 Circ.
12.00 La màgica màgia.
13.00 Informatiu cinema.
14.00 Caïm i Abel.
15.10 Veïns (D).
15.35 Farrington.
16.00 Dibuixos animats.
16.30 Pel·lícula: "Una volta de rosca".
19.00 La dona biònica.
20.00 Dibuixos animats.
21.10 Gent del barri.
21.40 Sóc com sóc.
22.10 Qui?
23.25 Telenotícies.
23.45 Tot l'esport.
00.10 Dimensió desconeguda.
00.35 Cinema de mitjanit: "Un caprici de Caroline".
02.55 Fi d'emissió.

DISSABTE - 25

- 11.45 Sardanes.
12.15 Dibuixos animats.
12.40 Sputnik.
13.35 El món de Cousteau.
14.30 Telenotícies - El temps.
15.05 Dibuixos animats.
15.30 Tarda de Western: "L'últim tren de Gun Hill".
17.20 Les brigades del Tigre.
18.20 Buck Rogers.
19.10 Cagney i Lacey.
20.30 Telenotícies - El temps.
21.05 Sorteig Lotto 6/49.
21.10 De més verdes en maduren.
21.45 Mike Hammer.
22.40 Pel·lícula: "Els últims supervivents".
24.00 Dimensió desconeguda.
00.25 Fi d'emissió.

CANAL - 33

DIUMENGE - 19

- 16.00 Esports.
18.20 Fila-33: "L'exèrcit de les ombres".
20.25 Thalassa.
21.00 Telenotícies - El temps.
21.30 Versió original: "Salvatore Giuliano".
23.00 Informe mundial CNN.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES
19.30 Mediterrània.
21.00 Telenotícies - El temps.
21.35 Tot l'esport.

DILLUNS - 20

- 20.00 Basquetmania.
22.00 Big World.
22.55 Max Headroom.

DIMARTS - 21

- 20.00 Star Trek.
22.00 Teatre: "Aquesta nit... Belle Èpoque".
23.25 Crònica negra.

DIMECRES - 22

- 20.00 Cosmos.
22.00 L'escurçó negre.
22.30 60 minuts.
23.35 Pulaski.

DIJOURS - 23

- 20.00 Sputnik.
22.00 La CIA.
23.00 Canal 33 presenta.

DIVENDRES - 24

- 20.00 Futbol 90.
22.00 El detectiu cantant.
22.50 Tres, catorze, setze.
23.50 Informe mundial CNN.

DISSABTE - 25

- 16.00 Sports Flash 33.
19.45 Vibria.
20.00 Cosmos.
21.0 Telenotícies.
21.30 Els intocables.
22.20 Jazz.

DIUMENGE - 19

- 2.00 Un dia és un dia.
03.30 El saler.
04.30 Parlem de sexe.
05.15 L'altra mirada.

- 06.15 Video-Mix.
07.00 Parlant clar.
07.30 Entre línies.
08.00 Rockopop.
09.25 Concert.
10.25 Avanç Telediari.
10.30 EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA
11.30 POBLE DE DÉU.
12.00 Disc català de l'any.
12.30 Bioman.
13.00 Els cavallers del zodíac.
13.30 El saler.
14.30 L'informatiu Cap de setmana.
15.00 Telediari cap de setmana.
15.30 El temps.
15.35 Calimero.
16.05 La Comèdia: "Amigos muy íntimos".
17.55 Dibuixos animats.
18.20 Alf.
18.45 Waku-Waku.
19.10 S'ha escrit un crim.
20.00 El temps és or.
21.00 Telediari cap de setmana.
21.35 L'home i la terra.
22.05 Diumenge cinema: "Cielo rojo al amanecer".
00.00 Els marginats.
00.45 Sota la palmera.
01.30 Tahiti i les seves illes, l'últim paradís.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES
08.00 Bon dia.
13.30 Avanç Telediari.
13.35 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Telediari 1.
15.30 El temps.
17.55 Avanç Telediari.
20.00 L'informatiu vespre.
21.00 Telediari 2.
21.30 El temps.

DILLUNS - 20

- 10.00 Una llar per als animals.
10.45 Aventura-92.
11.45 Apaga i anem-nos-en.
12.00 Santa Bàrbara.
12.45 Dibuixos animats.
13.00 L'arca de Noé.
14.00 Amigues.
15.35 Cristall.
16.25 Calaix de sastre.
17.25 El follet del globus.
17.30 Els mons de Yupi.
18.00 A l'estiu.
19.00 3 x 4.
20.10 Els cavallers de Houston.
21.38 Però... això què és?
22.50 Parlem de sexe.
23.35 Històries d'amor.
00.25 Diari nit.
01.00 La condessa de Charny.
02.00 Prisma.

DIMARTS - 21

- 10.00 Una llar per als animals.
10.45 Aventura-92.
11.45 Apaga i anem-nos-en.
12.00 Santa Bàrbara.
12.45 Dibuixos animats.
13.00 L'arca de Noé.
14.00 Un món diferent.
15.35 Cristall.
16.25 Calaix desastre.
17.25 El follet del globus.
17.30 Els mons de Yupi.
18.00 A l'estiu.
19.00 3 x 4.
20.10 Els cavallers de Houston.
21.38 Tariro estiu.
22.10 Sessió de nit: "Els sobornados".
00.15 Diari nit.
00.55 TESTIMONI.
00.55 La condessa de Charny.
02.00 Glasnost.

DIMECRES - 22

- 10.00 Una llar per als animals.
10.45 Aventura 92.
11.45 Apaga i anem-nos-en.
12.00 Santa Bàrbara.
12.45 Dibuixos animats.
13.00 El arca de Noé.
14.00 El forat 19.
15.35 Cristall.
16.25 Calaix desastre.
17.25 El follet del globus.
17.30 Els mons de Yupi.
18.00 A l'estiu.
19.00 3 x 4.
20.10 Els cavallers de Houston.
21.38 Nit d'humor: "Jutjat de guàrdia". "Las chicas de oro".
22.35 Estrenes TV: "Una oportunitat para luchar".
00.10 Diari nit.
00.45 La condessa de Charny.
02.00 La finestra.

DIJOURS - 23

- 10.00 Una llar per als animals.
10.45 Aventura-92.
11.45 Apaga i anem-nos-en.

- 12.00 Santa Bàrbara.
12.45 Dibuixos animats.
13.00 L'arca de Noé.
14.00 Valerie.
15.35 Cristall.
16.25 Calaix desastre.
17.25 El follet del globus.
17.30 Els mons de Yupi.
18.00 A l'estiu.
19.00 3 x 4.
20.10 Els cavallers de Houston.
21.35 Pecats.
22.30 El primi-joc.
22.45 Un dia és un dia.
00.15 Diari nit.
00.50 La condessa de Charny.
02.00 Les altres Barcelones.

DIVENDRES - 24

- 10.00 Una llar per als animals.
10.45 Aventura 92.
11.45 Apaga i anem-nos-en.
12.00 Santa Bàrbara.
12.45 Dibuixos animats.
13.00 L'arca de Noé.
14.00 Una manera de viure.
15.35 Cristall.
16.25 Plàstic.
17.25 El follet del globus.
17.30 Les aventures de Peter.
18.00 Les estrelles.
18.30 Amb les mans a la massa.
19.00 3 x 4.
20.10 Els cavallers de Houston.
21.38 La gran evasió.
22.35 Homenatge a Paco Martínez Soria. "Don erre que erre".
00.00 Diari nit.

DISSABTE - 25

- 00.35 Cinema mític: "El delator".
02.10 Jazz entre amics.
03.10 Tariro, tariro.
03.40 Documents TV.
04.40 El Saler.
05.40 Altres pobles.
06.40 Video-mix.
08.30 Però... això què és!
09.35 Els contanimalos.
10.00 Sopa de gansos.
10.25 Avanç telediari.
10.30 No t'ho perdís.
12.30 Visca la ciència.
13.00 Joc sense fronteres.
14.35 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Telediari cap de setmana.
15.30 El temps.
15.35 La boja acadèmia de policia.
16.05 Primera Sessió: "El honor del Capitán Lex".
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Rockopop.
19.15 Una sola terra.
20.05 Tusitala.
21.00 Telediari cap de setmana.
21.35 Informe setmanal.
22.35 Dissabte cinema: "Rompehuesos".
00.50 Dissabte cinema: "Amores con un extraño".

DIUMENGE - 19

- 08.45 SANTA MISSA.
09.30 Compañeros.
10.00 Los picapietra.
10.30 Cine para todos: "Cain".
12.00 Domingo deporte.
20.00 Kung-Fu.
21.00 Futbol.
23.00 Luz de luna.
00.00 Filmoteca TV: "Mi tío Antonio".

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES
08.00 Con tu cuerpo.
13.00 Un punt de solfa.
14.00 Avanç de l'informatiu.
21.30 Noticias - 2.

DILLUNS - 20

- 08.00 Crear i viure.
08.45 Dibuixos animats.
10.00 Los mundos de Yupi.
10.30 Plàstic.
11.00 Christabel.
12.00 Argentina'90.
14.05 Catalunya misteriosa.
14.30 El médico rural.
15.15 Biniki i la dragona rosa.
15.30 Música de color.
16.30 Sesión de tarde: "Un tonto con un millón".
18.00 Video-mix.
18.30 Tendido cero.
20.30 Verano deporte.
22.00 Cine club: "El otro amor".
23.45 Documentos TV.
00.45 TIEMPO DE GREER.
01.00 Última sesión.

DIMARTS - 21

- 08.15 Crear i viure.
08.45 Dibujos animados.
09.00 Barrio Sésamo.
09.30 Teen Wolf.
11.00 Situación limite.
12.00 Las doce en punta.
13.05 On li fa mal?
13.30 Missió màgia.
14.05 Catalunya misteriosa.
14.30 El metge rural.
15.15 Biniki i la dragona rosa.
15.30 Joyas de la iglesia ortodoxa.
16.30 Sesión de tarde: "Largo retorno".
18.00 Video-mix.
18.30 La barberia.
19.15 L'informatiu vespre.
19.30 Verano deporte.
22.00 Cheers.
22.30 Que noche la de aquel año.
23.30 Fantasmas en herencia.
00.30 Glasnost.
01.00 Última sesión: "Adios Alicia".

DIMECRES - 22

- 08.15 Crear i viure.
08.45 Dibujos animados.
09.00 Barrio Sésamo.
09.30 Teen Wolf.
10.00 Los mundos de Yupi.
10.30 Klip.
11.00 El oro negro de Lornac.
12.00 Las doce en punta.
13.05 On li fa mal?
13.30 Oum el dofi blanc.
14.05 Catalunya misteriosa.
14.30 El médico rural.
15.15 Biniki i la dragona rosa.
15.30 Documental.
16.30 Sesión de tarde: "Las ibéricas".
18.00 Tendido cero.
20.00 Verano deporte.
22.00 Corazón.
23.00 Playa de China.
00.00 Minicine: "Espantapájaros".
01.30 Música N.A.

DIJOURS - 23

- 08.15 Crear i viure.
08.45 Dibujos animados.
09.00 Barrio Sésamo.
09.30 Teen Wolf.
10.00 Los mundos de Yupi.
10.30 Chopi i la princesa.
11.00 La locura cotidiana.
12.00 Las doce en punta.
13.05 On li fa mal?
14.30 El médico rural.
15.15 Biniki i la dragona rosa.
15.30 National Geographic.
16.30 Sesión de tarde: "A tiro limpio".
18.00 Tendido cero.
20.00 Verano deporte.
22.00 Tahiti i les seves illes.
22.30 Jueves cine: "Star 80".
00.30 Metrópolis.
01.00 Última sesión: "Siempre".

DIVENDRES - 24

- 08.15 Crear i viure.
08.45 Dibujos animados.
09.30 Teen Wolf.
10.00 Plàstic.
11.00 La Ibañez.
12.00 Las doce en punta.
13.05 On li fa mal?
13.30 Oum, el dofi blanc.
14.05 Catalunya misteriosa.
14.30 El médico rural.
15.15 Biniki i la dragona rosa.
15.30 Els maquis a Catalunya.
16.30 Sesión de tarde: "Quién soy yo?".
18.00 Video-Mix.
18.30 Primera divisió.
19.00 L'informatiu vespre.
19.30 Verano deporte.
22.30 A través del espejo.
01.30 Arte y aristas flamencos.
02.00 Stop, seguridad en marcha.

DISSABTE - 25

- 08.00 Con tu cuerpo.
08.15 La edición científica.
08.45 Geografía catalana.
09.00 Barrio Sésamo.
09.30 Video-Mix.
11.30 Aquí Sant Cugat.
11.45 Andalucía.
12.00 La llotja.
12.30 Primera divisió.
13.00 Concert.
14.30 Plàstic.
15.00 Don Rock.
16.00 Estadio-2.
21.00 Relatos TV: "Las manos de un extraño".
22.45 El primi juego.
23.00 Sota la palmera.
23.30 Especial.
00.00 Butaca de salón.
02.30 El nuevo espectador.
03.30 ÚLTIMAS PREGUNTAS.

GENERALITAT DE CATALUNYA

AQUEST TELÈFON SAP ESCOLTAR

Qualsevol dubte, avís, idea o suggeriment sobre el món dels infants, serà escoltat.

Perquè el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya posa a la seva disposició el **Telèfon de la Infància**. Un telèfon important, per als nostres nens, que sabrà informar, atendre i ajudar a solucionar tots els temes

que afectin directament aquells qui seran el futur de Catalunya. Una sola trucada al **900 300 100** posarà en moviment tot un grup d'especialistes en saber escoltar i respondre.

Departament de Benestar Social

Amb la col·laboració de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis.

PER AJUDAR **SOM 6 MILIONS** ELS NOSTRES NENS